

Tineretul lumii

Nr. 3 1957

În acest număr

Primăvară și tinerețe

Articol exclusiv:
Vladimir Kuț

Există viață
pe alte planete?

Fiarele Sălbătice

După nuvela
„OMUL DE PE CARGOBOT”
de Friederich Gerstäcker
Ilustrații de Karl Fischer

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
Un vas se oprește lângă un sat de negri
pentru a schimba whisky pe diferite produse.
Tînărul luntraș Jack salvează o tinărală a cărei
cățel a căzut în apa ce mișună de aligatori.

— Nu mă bateți, sînt nevinovată! Aligatorul m-a lovit cu coada.
Mi-a fost atât de frică încît am scăpat bietul cățel în apă.
Supraveghetor, pedepsește-o, căinele meu mi-e mai drag
ca asta.

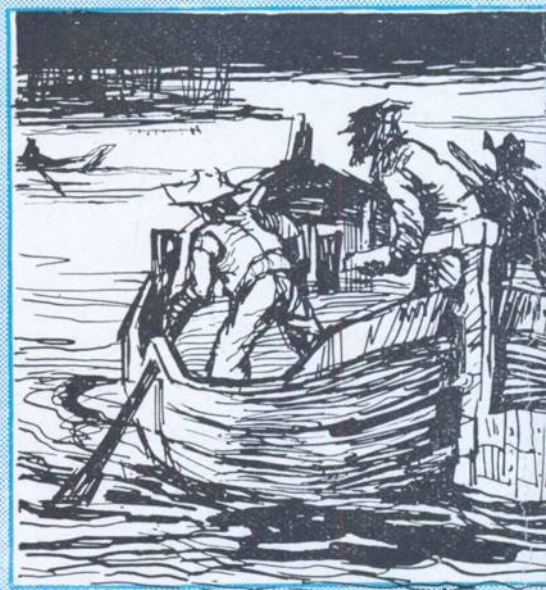
— Oprește-te sau trag! strigă Jack. Vre-
să bateți fata din cauza unui căine pierdut?
— Fata asta e de singe negru!
Ce putea face Jack singur în fața acest
ființe neomenești?

În clipa următoare biciul se abăt看
plesnind corpul ei tremurînd. O dîra
singerindă rămase în urma biciului. Jack
simți că-i îngheață singele în vine. Că-
țelul acesta nu era decît o flară...

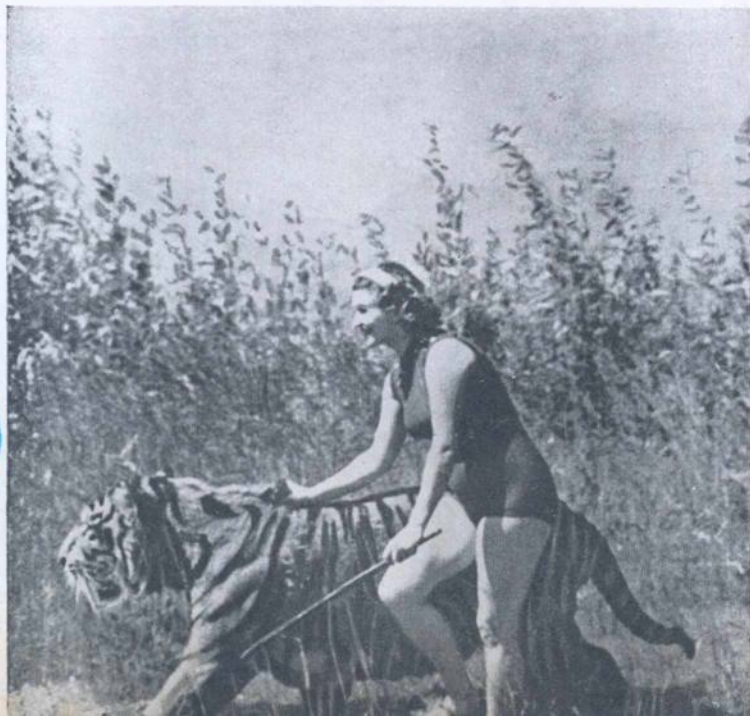
Alo, don'căpitan, don'inspector a seotocit peste tot și
a găsit whisky-ul. Nenorocirea va cădea asupra plantației,
negrii vor fi bătuți și poliția va veni la noi pe vas!
— Nu mai pierdem nici o clipă, plecăm numai decît!

— Căpitan, barca ne ajunge din urmă!
Speriat de acest țipăt, Jack începu să vislea
din toate puterile. Dar Bill adăugă:
— Na, asta-i bună... Nu e decît o femeie sing
în barca.

FOTOGRAFIA LUNII

Este extraordinară, nu-i
așa? Totuși mai extra-
ordinară decît fotografia
(opera corespondentului
nostru din Moscova, Con-
stantin Peșkov) este pa-
taunia pe care a avut-o
dînsul fiind acest instan-
tanou pe-o insulă a flu-
viului Obi, lângă Novosi-
birsk. Tigrii nu i-a
plăcut peșnicul mic și zgo-
not produs de declanșarea
aparaturii și a fost ne-
voie de tot singele rece
și știința înblinzitoare
Margareta Nazarova, pen-
tru a evita un accident
regretabil. Îți mulțumim,
așadar, Constantîn
Peșkov, ai meritat pe de-
plin publicarea fotogra-

Tineretul lumii

Revistă internațională a tineretului, pu-
blicată de Federația Mondială a Tineret-
ului Democrat, apare în fiecare lună în
limbile: germană, engleză, chineză, spa-
niolă, franceză, maghiară, polonă, română
și rusă; o dată la două luni în limbile:
arabă și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE

Redactor șef: André Savaris (Franța)
Secretar de redacție: E. Latorre (Spania)
Membri: Paul Johnson (Australia), A.
M. Saad (Sudan), Gerhard Stuchlik (Ger-
mania), P. S. Mitra (India), Aake Olavi
Poikolainen (Finlanda), Hajime Fukuda
(Japonia), Moisés Alvarado (Venezuela),
Lev Volodin (U. R. S. S.), Sture Kallberg
(Suedia). Administrația: Siegfried Sippel

Adresa redacției centrale: „Tineretul
lumii” Berlin W. 8, Kronenstrasse 30/31,
Republica Democrată Germană.

CUPRINSUL

pagina

- 2 *Am cules primele „Ciuboțica cucului...”* de NICOLLE L.
O cale largă și luminoasă.
- 3 *Primăvara noastră începe în septembrie, dar...* de R. PEREZ
Nu oom mai avea gumă arabică în Sudan de M. HASSAN
- 4 *Tineretul nostru cere dreptul de a colabora cu tinerii din toate țările* de M. LANDA
După noaptea iernii de S. GÜDMUNSSON
- 5 *Dorințe notate pe stradă*
- 6 *Primăvara... pe meleagurile noastre* de K. SAROEV
- 7 *Au învins...* de L. VOLODIN
- 8 *Ogorul părăsit* de G. QUARANTA
- 10 *Un nou coleg* de M. MACARIE
- 11 *Sighișoara* de M. ZONIS
- 12 *În ce lume trăim* de A. S.
- 13 *Măria sa faptul concret* de R. C.
- 14 *Ne scriu cititorii*
- 16 *Visul Antoanetei* de FRANCOISE
- 18 *Tinerii socialisti italieni sprijină pe deplin festivalul* de G. GUARELLI
Sufletul și inima sa... de DINA GANDI
- 19 *Scurtă cronică a pregătirilor*
- 20 *Ansamblul U.T.M. se pregătește pentru festival* de A. PĂUN
- 21 *Tineretul brazilian va face bine mergând la festival* de A. GALINDO
Ce să discutăm la Moscova
- 22 *„Poftiți în vagoane...”* de J. LAFITE
- 24 *Există viață pe celelalte planete?* de D. WATTENBERG
- 26 *Centenarul Oscar Wilde în România* de A. RIZA
- 28 *Vladimir Kuș intenționează să doboare noi recorduri* de G. SUBKOV
- 30 *Revista timbrelor*
Noutăți... pe planeta noastră!
- 31 *Pagina tinerelor fete*
- 32 *Cine orea să corespundă cu noi?*

COPERTA NOASTRĂ

Primele zile de primăvară. Aceste flori Tamina le-a cules oare pentru cititorii noștri? (vedeți paginile revistei închinată temei: Tinerete și primăvară)

*S-a dus zăpada albă de pe întinsul țării,
S-au dus zilele Babei și nopțile negherii,
Cîmpia scoate aburi; pe umedul pămînt
Se-ntînd cărări uscate de-al primăverii oînt.*

VASILE ALECSANDRI

(Sfîrșitul iernii)

Am cules primele „Ciuboțica cucului...”

La cererea noastră, domnișoara Nicole L. ne-a adresat scrisoarea aceasta pe care o publicăm în întregime.

Am primit scrisoarea dumneavoastră și vreau să vă răspund. Ca să spun adevărat, am sovăit înainte de a o face. La ce v-ar putea folosi această simplă scrisoare? Dacă m-am hotărât este mai ales pentru că m-ar ușura puțin să vă spun ce simt în momentul efectiv și ceea ce îmi propusesem să nu-i împărtășesc decât lui Pierre.

Mă veți crede totuși dacă vă voi spune că am inima strânsă când vă scriu aceste rânduri neîndemnatice și care poate îmi vor atrage neplăceri din partea familiei mele. Dar zărarile sorții sînt aruncate. Conștiința mea este împăcată.

Cît de mult aștept scrisorile lui și cît le mai citesc și le recitesc! Ele mă apropie de Pierre, mă fac să mă trăiesc puțin alături de el. Eu am mult curaj, dar fără îndoielă el are nevoie de mai mult curaj ca mine. Se povestesc atîtea despre „acolo”. Ieri, o prietenă de a mea, Jacqueline, la care sînt foarte mult, mi-a spus că la Novis, lângă Cherchell, unde se găsește Pierre, au murit cîțiva tineri soldați francezi. (Cînd mă gîndesc, mi se pare că știrea aceasta m-a hotărât cel mai mult să vă scriu.) Îmi vine greu să vă spun ce înseamnă nesiguranța aceasta, zilele de așteptare a știrilor de la radio, a factorului poștal pe care-l pîndesc, temîndu-mă să aflu vestea cea mai rea. Sînt nefericită, dar plină de curaj, căci visez să fiu fericită. Și uneori, fără să-mi dau seama, gîndindu-mă la Pierre, mă ve par că văd în fața mea imaginea unei tinere fete algeriene. Nu se gîndește și ea oare-că și mine, ca și altele altele, că trebuie să se termine odată? Se spune totuși că Cherchell este o regiune pacificată, dar de ce continuă războiul? Cine este interesat în aceasta?

Aș vrea atît ca Pierre să revină! Cezile fericite vom trăi atunci! Mi-e puțin rușinos să o spun — oare Pierre nu se va supăra pe mine? — dar seara îmi place să visez la primele zile cînd ieșeam împreună. Nu eram nici în străinătate, nici chiar la Paris, ci în împrejurimile noastre și parcă toată lumea ne aparținea. Vi se pare puțin cum egoist? Dar tinerii ce se iubesc nu sînt totdeauna puțin egoiști? Era primăvară, prima noastră primăvară; odată am cules chiar primele „ciuboțica cucului”. Au și trecut doi ani... Poate că este stupid să vă scriu așa, dar cîți visează ca și mine la o primăvară frumoasă, cînd se va sfîrși pentru todeauna coșmarul acesta!

În încheiere, aș vrea să vă mai spun cîteva cuvînte. Nu știu dacă vă poate interesa. În afară de serviciu nu mă duc nicăieri. M-am împrietenit cu o colegă mai în vîrstă cu care nici nu vorbeam înainte; și nepotul ei este „acolo”. Ea mă înțelege și mă îndrăbățează. Într-o zi mi-a prezentat o foaie de hirtie: pentru pace în Algeria, pentru întoarcerea soldaților noștri — mi-a explicat ea. Am semnat-o. Nu am o părere bine formulată despre acest război. Văd mai ales suferințele pe care le provoacă, ura pe care o așfîă, banii care se consumă. Pentru mine el trebuie să se sfîrșească, să mi-l aducă înapoi pe Pierre al meu, pe toți băieții care sînt acolo. Iată de ce am semnat, așa cum au făcut-o mii de francezi înaintea mea.

Ce să vă mai spun? V-am scris prea multe chiar. Încă mai sovăi dacă să vă trimit această scrisoare. Totuși, dacă nu o judecați prea ridicolă, folosiți-o! Cel puțin poate că alte tinere fete îmi vor înțelege îngrijorarea.

Primiți asigurarea stimei mele

Livry - Gargan - Franța

NICOLLE L.
steno-dactilografă

SOLUȚIA

Este un fapt cert. Cu cît se prelungește drama algeriană, cu atît mai mult se dezvoltă în Franța și în lume mișcările și acțiunile pentru impunerea singurei soluții ce s-ar potrivea intereselor Franței și Algeriei: încetarea focului și tratativele. În spiritul acesta a adresat și F.M.T.D. în ianuarie o scrisoare domnului secretar general al O.N.U. din care publicăm cîteva pasaje esențiale.

.... Prin prezenta avem onoarea să vă aducem la cunoștință atît dumneavoastră cît și Adunării Generale O.N.U. că F.M.T.D., care de la întemeierea sa s-a pronunțat împotriva colonialismului, a asigurat totdeauna tineretului algerian de tot sprijinul său pentru ca problema algeriană să fie rezolvată în spiritul Cartei Națiunilor Unite, care garantează popoarelor dreptul la autodeterminare. În spiritul acesta, F.M.T.D. a cerut între altele la cea de-a II-a sesiune a Consiliului său de la Sofia din august trecut imediată încetare a focului și începerea tratativelor în Algeria.

În numele secretariatului F.M.T.D., care sprijină opera pașnică a O.N.U., ne adresăm înaltei dumneavoastră autorități și, prin intermediul bunăvoinței dumneavoastră, Adunării Generale a O.N.U. să binevoiți a avea în vedere soluționarea acestei probleme pusă în discuție.

Secretariatul nostru mai are și cinstea să vă atragă atenția atît dumneavoastră cît și Adunării Generale asupra faptului că tineretul algerian este supus actualmente unor represiuni aspre. El nu se poate folosi nici de libertățile și nici de drepturile elementare de educație și de cultură. El se lovește de tot felul de piedici în desfășurarea vieții sale.

Ne pronunțăm din nou pentru:

— Recunoașterea dreptului legitim al poporului algerian la independență și la autodeterminare.

— Immediata încetare a focului.

— Începerea tratativelor între reprezentanții poporului algerian și guvernului francez și soluționarea acestei probleme pe baza respectului reciproc și în interesul celor două părți.

Exp. „PACE în Algeria”

COMENTARIUL
LUNII

O CALE LARGĂ ȘI LUMINOASĂ

A fi tînăr înseamnă înainte de toate a fi optimist. A privi viitorul cu surîsul pe buze. A exterioriza totdeauna, chiar în clipele cele mai grele, acea senzație interioară extraordinară de viață, de mulțumire, de siguranță.

Și iată că și pe planul naturii se întîmplă la fel și cu primăvara: este tinerețea anului. Și ea, ca și noi toți, exprimă optimism, bucurie, viață. Ea le răspîndește pretutindeni. Ce nu s-ar putea spune, prin urmare, despre tinerețe și primăvară? Ce nu s-ar putea începe adunîndu-se acești doi factori?

Nu întîmplător s-a sărbătorit, încă din 1943, prima săptămînă a primăverii ca Săptămîna mondială a tineretului. Ne-am putea întreba: care sînt grijile și visurile tineretului în această primăvară 1957? Fără îndoială, ele sînt nenumărate, după țări, condiții și problemele specifice. În paginile ce urmează, revista noastră va arăta cititorilor noștri cîteva din ele.

★

În ciuda progreselor constatate, făcute în ultimii ani în domeniul dezvoltării prieteniei și colaborării, o dată cu sosirea iernii nori întunecoși au apăsut asupra popoarelor și tineretului lumii. Acesta nu a rămas inactiv, fiind mai mult ca oricînd dovadă că există posibilități prin care se poate face ca tentativele belicoase să dea greș... Acum primăvara a sosit... Iarna tristă și rece a plecat... Spiritele se luminează... Și fără îndoială, primăvara ce sosește găsește tineretul preocupat în mod serios să colaboreze la consolidarea păcii și la strîngerea relațiilor de prietenie și de colaborare între tinerii din lumea întreagă.

A putea călători, a cunoaște tinerii din alte țări, indiferent de convingerile lor, dar sub semnul comun al dorinței de prietenie, a cunoaște felul lor de viață, de muncă, de studiu, a învăța din experiențele lor, a consolida și a lărgi cît mai mult colaborarea și cunoștințele reciproce este, fără îndoială, la ora actuală, visul a sute de mii de tineri și tinere din toate țările.

★

Tinerețe și primăvară, bucurie și optimism, — iată o cale largă și luminoasă...

Primăvara noastră începe în septembrie, dar...

de ROBERTO PEREZ (Argentina)

Este încă destul de cald. Dar se presimte de pe acum toamna — uneori chiar în timpul nopții rafalele de vânt reene-o amintesc destul de violent — și totuși vara își mai face încă de cap. va mai trebui să treacă și iarna și abia după aceea va apărea primăvara.

Și astfel — spre deosebire de majoritatea țărilor din emisfera de nord —, primăvara noastră începe în septembrie, iar în martie începe toamna. Aceasta nu mă va împiedica deloc să vorbesc cu acest prilej de primăvara din țara noastră.

Vă scriu din orașul San Carlos de Bariloche. Lăsând la o parte orice modestie regională, pot să vă afirm că peisajul său este încântător. Este locul cel mai frumos din țara noastră. Și ca să vă dau un amănunt și mai concret: este centrul turistic de iarnă al țării și i se mai spune și „mica Elveție”. Într-adevăr se bucură de o serie de condiții — mai ales geografice și climatice — specifice.

În prelunga noastră țară se pot deosebi de altfel trei regiuni climatice diferite: nordul, centrul și sudul. Aceste trei regiuni corespund celor trei genuri de primăvară de la noi: caldă, temperată și rece. San Carlos de Bariloche face parte din cea din urmă.

Tineretul nostru așteaptă primăvara cu nerăbdare. Iarna dezorganizează mijloacele de comunicație și nu se poate practica sportul — în afara localității Bariloche, unde vin

toți tinerii și tinerele ce doresc să facă sport. De îndată ce vine luna septembrie, totul se schimbă. Orașul nostru se face mai frumos ca oricând. Ca centru turistic este vizitat de persoane înstărite; totuși, grupuri întregi de tineri din diferite regiuni ale țării fac aici excursii.

Anul trecut, de pildă, studenții (în chimie) din Buenos Aires ne-au făcut o vizită de neuitat. Și nu e vorba doar de distracții, ci și de cultură și de colaborare. Studenții vin însuflețiți de dorința de a ajuta la difuzarea culturii. Teatrul, convorbirile, cinematograful educativ, serbările culturale, sportul, totul participă la aceasta.

În sfârșit, ne alegem cu o experiență foarte prețioasă, căci tineretul din Bariloche învață de la tinerii orășeni (soluționând totodată în parte anumite probleme culturale, sportive sau de formație personală), iar aceștia învață și ei de la noi (însușindu-și experiența noastră din aceleași domenii).

Iată de ce dorința noastră de a vedea sosirea primăverii mai are în afară de motive de ordin fizic și distractiv și altele mai adânci, privitoare la formarea personală a tinerilor noștri... De fiecare dată când se apropie primăvara, inimile noastre răcite de iarnă simt căldura și bucuria relațiilor culturale și sportive, înaintând cu încă un pas spre soluționarea problemelor noastre zilnice. Și, bineînțeles, aceasta înseamnă foarte mult pentru noi...

Nu vom mai avea GUMĂ ARABICĂ ÎN SUDAN

La noi, în Sudan, perioada numită primăvară în Europa este cu totul altceva. Aici nimic nu amintește iarba proaspătă, bobocii care se deschid și natura în plină renaștere. Dimpotrivă, pământul se usucă și animalele sînt dornice de apă. Și oamenii sînt și ei însetați și ar vrea să bea puțină apă.

Cu toate că Nilul udă Sudanul, nu este o exagerare când se vorbește de seceta de la noi. Căci ce reprezintă apele Nilului în comparație cu întinderea nesfîrșită a țării, a cărei suprafață este egală cu aceea a Marii Britanii, a Franței, a Germaniei și a Italiei puse împreună? Și totuși cît de roditoare sînt aceste pămînturi, aceste terenuri joase udate de Bahr el Alwad (Nilul alb) și de Bahr el Azrak (Nilul albastru), care se împreună la Kartum, capitala Sudanului, de unde își îndreaptă cursul spre mare! Sute de mii de hectare de pămînt, la stînga și la dreapta acestor fluvii dătătoare de viață, au fost puse în slujba culturii bumbacului. Și bumbacul reprezintă un articol de export căutat. Sudanul furnizează de asemenea și guma arabică, chiar 90% din producția mondială.

„Moya” — adică apa — înseamnă viața pentru Sudan. De îndată ce trece anotimpul ploilor, dogoarea soarelui arde repede totul. Pămîntul se usucă, devine de culoarea cenușei, stepa se face galben-roșcată și coaja salcîmilor crapă din cauza secetei. Ca o rășină groasă, prețioasă gumă arabică se scurge din trunchiurile crăpate ale arborilor.

Aceasta nu este decît o imagine slabă a perioadei în timpul căreia oamenii sărbătoresc primăvara în Europa. Și totuși și în Sudan există primăvara. Ea nu se poate totuși împărți în luni

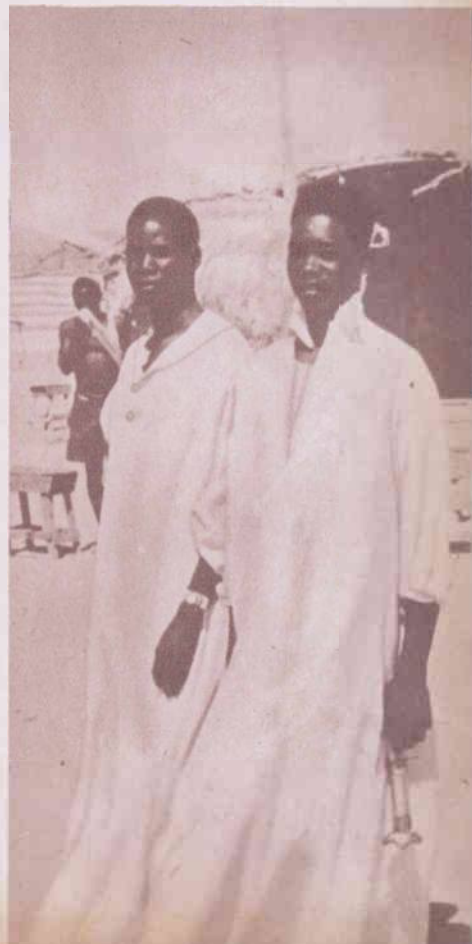
ca un anotimp. Primăvara noastră a început la 1 ianuarie 1956. Aceasta a fost ziua cînd Sudanul s-a eliberat de sub dominația colonialistă britanică, dobîndindu-și independența și proclamîndu-se republică. Călea străbătută în timpul celor 60 de ani de tiranie britanică a fost lungă și grea. În acest timp, colonialiștii „au vegheat” ca populația să rămînă în beznă (90% erau analfabeți), să nu se creeze nici o industrie și să nu se construiască șosele.

Dar acum primăvara tot a sosit în Sudan! Și dacă pînă acum economia țării se baza numai pe producția agricolă, explorările recente ale solului au dezvăluit cu totul altceva: Sudanul dispune de un mare număr de bogății ale solului care mai trebuie încă exploatare.

Înflorirea primăverii înseamnă în țara noastră construirea școlilor la care să meargă și fetele, cărora altă dată le era interzis să frecventeze școala, înseamnă clădirea de spitale, înseamnă posibilitatea de studii pentru tineret ca mai tirziu să poată să-și conducă țara. Se vor construi linii de cale ferată și șosele. Se vor clădi fabrici. Iar cînd posibilitatea irigației va deveni o realitate — și acest lucru este posibil după cum au arătat-o forajele cele mai recente — suprafețele mari vor putea fi cultivate cu bumbac cu filamente scurte.

Iarăși „problema apei”. Cuvîntul acesta este hătărîtor pentru dezvoltarea rapidă a țării noastre. Atunci în țara noastră va fi primăvara cea mai frumoasă. Numai că atunci arborii nu vor mai singera și nu va mai fi gumă arabică în Sudan. Și acest lucru ne bucură.

MOHAMMED HASSAN

TINERETUL NOSTRU CERE DREPTUL DE A COLABORA CU TINERII DIN TOATE ȚĂRILE

de MANUEL LANDA (Spania)

Paralel cu năzuința adâncă a noii generații de a intra în discuție, de a ajunge la o înțelegere între spanioli, se dezvoltă nu mai puțin puternică dorința de a cunoaște, de a se înțelege și de a colabora cu tinerii din lumea întreagă. Realizarea acestei dorințe legitime este însă stăvilită de îngrădirile impuse de guvern. La Jocurile olimpice de la Melbourne — pentru a nu cita decât acest exemplu recent — sportivii spanioli nu au fost reprezentați sub pretextul oficial absurd că participă și Uniunea Sovietică. În alte cazuri, dacă de fapt nu i se interzice tineretului să participe la anumite activități internaționale — și aceasta are o mare importanță —, el este împiedicat să o facă din cauza lipsei de sprijin și de mijloace financiare. Astfel a fost cazul ansamblului coral al asturilor, care se pregătea să participe la un Concurs internațional de cântece, organizat la Paris de Federația Muzicală Populară Franceză. În ultimul moment, membrii ansamblului s-au văzut nevoiți să renunțe, din cauza lipsei unei subvenții oficiale.

Anul acesta va fi bogat în activități internaționale ale tineretului. La Paris va avea loc Festivalul internațional al studenților, cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la înființarea Uniunii Naționale a Studenților Francezi. În Italia va avea loc Conferința internațională a redactorilor din presa studentească. În India se va organiza Seminarul internațional al studenților în medicină.

În Islanda se va ține Turneul internațional de șah al studenților. Tot anul acesta va avea loc cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului. Vor avea, deci, loc în 1957 nenumărate activități ce vor întări spiritul de pace și colaborare dintre tinerii din lumea întreagă.

Tineretul spaniol cere dreptul de a participa la toate aceste activități și de a avea relații amicale cu tineretul din toate țările, inclusiv cu cel din Uniunea Sovietică, China și Europa orientală, — căci nu există nici un motiv valabil pentru a se admite excepții.

În revistele de tineret, în manifestele redactate în ultimul timp de studenții universitari, pretutindeni, unde tineretul spaniol își poate exprima părerile, se proclamă sus și tare: „Vrem să ni se acorde dreptul de a avea relații cu tineretul din toate țările”. Și aceasta numai pentru că tineretul spaniol suferă de pe urma restricțiilor impuse în relațiile sale culturale, sportive și artistice. Tineretul nostru ar putea profita de pe urma confruntării ideilor, experiențelor, inițiativelor, în aceeași măsură în care și alți tineri din nenumărate alte țări profită de pe urma acestui lucru, întretinând raporturi strânse și roditoare cu tinerii dintr-un mare număr de țări — inclusiv Uniunea Sovietică, China, Cehoslovacia etc. —, indiferent de părerile lor politice.

Vara aceasta va avea loc la Moscova cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie. Pretutindeni, se pregătesc delegațiile. 30.000 de tineri și tinere din aproape toate țările lumii, reprezentând curente politice și credințe religioase din cele mai diferite vor pleca la Moscova. „Și de ce n-am putea

Cu prilejul festivalurilor precedente, mîinile unei tinere spaniole și aleale ale unui tînăr sud-american string aceiași buchet de flori în semn de prietenie. Mii de tineri spanioli visează să trăiască asemenea clipe de frăție internațională

și noi — se întreabă tinerii spanioli — să trimitem delegația noastră? De ce nu ne bucurăm și noi în Spania de aceeași libertate de care se bucură tineretul din Europa occidentală? Festivalul de la Moscova este deschis tuturor — așa stă scris în apelul către tineretul lumii —, tuturor tinerilor și tinerelor iubitori de pace și de prietenie, indiferent de tendința lor politică, filozofică sau religioasă”.

Tineretul țării noastre este foarte interesat să dezvolte schimburile de delegații culturale, sportive și altele, pentru a întări legăturile sale de prietenie cu tineretul din lumea întreagă. Iar în acțiunea pentru a obține satisfacerea acestui drept este cuprins și acela de a trimite în mod legal la festival o delegație mare, care să reprezinte tineretul spaniol și să aducă din partea acestuia sentimentele de prietenie ce însuflețesc noua generație față de frații săi din toate țările.

DUPĂ NOAPTEA IERNII

de SKULI GUDMUNSSON

ISLANDA! „Țara gheturilor”. Astfel au numit-o vikinșii cînd s-au stabilit pe această insulă în 874. Într-adevăr, țara era săracă, deși ca suprafață ocupă al doilea loc în Europa după Marea Britanie. Timp de unsprezece secole, nici erupțiile vulcanice, nici cutremurele de pămînt, nici gheturile plutitoare, nici ciuma neagră, nici pirații, nici dominația daneză, nici foametea nu au putut pune stăpînire pe acest mic popor.

Astfel, pînă în ziua de astăzi numărul locuitorilor a crescut pînă la 145.000 de suflete legate de insula lor pe viață și pe moarte. Singele de marinar al vechilor vikingsi mai clocotește ca și înainte în vinele lor, și islandezii au, pe drept cuvînt, reputația de a fi cei mai buni pescari din lume.

Voiam să vă povestesc ceva despre primăvara din țara noastră, dar am vrut să vă familiarizați mai întîi puțin cu situația noastră. La noi primăvara apare în lunile mai și iunie; ea este precedată de iarna ce durează cam trei luni, cînd este tot timpul noapte. Vara ce urmează primăverii nu este și ea decât o singură zi de trei luni, căci în cursul verii nu este niciodată noapte, iar iarna soarele nu răsare niciodată.

Școlarii se bucură totdeauna dinainte de venirea primăverii, căci la școală se merge numai iarna sau mai exact din luna octombrie pînă la sfîrșitul lunii mai. Apoi vin vacanțele, care durează patru luni. Școlarii mai mari ajută atunci în industrie sau în agricultură, ceea ce li face să înțeleagă iusta valoare a muncii și a

banului. Dar ei fac și excursii în munți, unde practică sporturile lor preferate: înotul și fotbalul.

Și tăraniii așteaptă cu nerăbdare primăvara. De îndată ce răsare soarele, se fac ospete ca la nuntă și se bea cafea, de bucurie că noaptea cea lungă a luat sfîrșit. Miei și vacile sînt duși la pășunile înalte, unde rămîn toată vara, pînă în toamnă.

Pescarii nu arată nici ei mai puțină nerăbdare la venirea primăverii, căci este anotimpul cînd începe pescuitul, care ține săptămîni întregi.

Tot primăvara mai cade și o sărbătoare pe care locuitorii țării o sărbătoresc cu aceeași bucurie și anume Sărbătoarea națională de la 17 iunie, zi în care în 1944 s-a proclamat Republica liberă și independentă a Islandei.

Nu găsiți că primăvara noastră e minunată? Și este plină de dorințe. La noi în Islanda nu există armată. Din nefericire, însă, avem un aeroport militar străin la Keflavik, la 50 kilometri de capitala noastră REYKJAVIK. Cea mai mare dorință a noastră este ca să fie evacuat — și la parlament au și început dezbateri ca să ni se satisfacă această revendicare. Cele mai arzătoare năzuințe ale noastre sînt să avem liniște, calm și independență! Apoi mai este dorința noastră de a ne vedea pescarii găsind totdeauna locul unde sînt cei mai mulți heringi. Căci atunci cînd barca de pescuit se întoarce cu o pradă bună, aceasta înseamnă o mai mare bogăție pentru Islanda, posibilități mai bune de export, comerț cu alte țări și, în sfîrșit, îmbunătățirea vieții.

DORINTE

notate pe stradă

„Ce frumoasă este tinerețea când vremea este strălucitoare. Ce frumoasă este tinerețea, dar ea nu se reîntoarce niciodată...” Acest vechi cântec popular german, atât de adevărat, cântat de un grup de prieteni, ca și conversația ce a urmat ne-au dat ideea să punem următoarele întrebări unei serii de tineri ce trăiesc în Republica Federală Germană. „La începutul primăverii ce aștepti tu de la viață? Care îți sînt dorințele? Care îți sînt năzuințele? Care îți sînt visurile de viitor?”

„Nu, nu, fiți fără grijă! Nu-mi pierd timpul și mai ales nu-mi pierd tinerețea care, după cum se spune, este primăvara vieții! Sînt doar foarte obosit, căci am făcut pînă acum ore suplimentare”, ne spune Gerard Schröder, frecîndu-se la ochi. La 21 de ani, el este desigur cel mai tînăr șofer de bagger din Republica Federală. „Mă întrebați ce doresc? Ar fi mai ușor să

vă spun ce nu doresc. Pentru nimic în lume n-aș vrea să fiu trezit dimineața de un caporal și, deoarece am început capitolul acesta, vă mărturisesc că prefer să conduc un bagger în scopuri pașnice decît un tanc cu care să distrug bunuri și să vărs sînge. Apoi mai doresc și o căsuță drăguță nu prea scumpă, o soție veselă, cu un caracter hun.”

„Ce aștept de la viață? Aștept, căci întotdeauna se așteaptă. Ce aștept? Nu știu, dar în orice caz, nu se întîmplă niciodată ce dorești. Am 22 de ani. Sînt șomer. Nu, nu vreau să vă spun cum mă cheamă! Dar credeți-mă nu sînt singurul șomer aici!” (Tînăr întîlnit la München în dimineața zilei de 4 februarie).

„Am fericirea de a fi nebun de îndrăgostit. Dar vai, pentru mine este și o nenorocire în același timp, căci aceea pe care o iubesc locuiește în cealaltă parte a Germaniei și nu putem să ne întîlnim atît de des cum am dori. Dragostea noastră va mai avea încă multe greutăți de înrîns! De aceea, dorința mea cea mai arzătoare este să-mi iad patria unificată, dar într-o Germanie care să ne dea tuturor posibilitatea de a munci și garan-

ția unei vieți pașnice și fără griji”. Această mărturisire puțin obișnuită și această dorință, exprimată de milioane de ori, le-am auzit din gura unui tînăr învățător din Köln care dorește să rămîndă anonim.

„A dor călătoriile și de aceea dorința mea cea mai mare este să pot călători”, ne spune Maria Stachewski, o tînără vinzătoare de ziare. Ea ne mărturisește aceasta cu timiditate, ca și cînd ne-ar fi încredințat secretul cel mai intim. Nu are decît șaisprezece ani. Poate fi văzută în fiecare zi vinzîndu-și ziarele în

piața Burgplatz, din Düsseldorf. „Să cunosc alte țări și alți oameni, să-mi lărgesc orizontul, iată visul meu cel mai drag. Anul acesta mi-ar plăcea să plec în Iugoslavia. Ceea ce doresc cel mai mult este să călătoresc dintr-o țară într-alta. Totuși, trebuie să continui să muncesc...”

Factorul Ambros Hable, în vîrstă de 23 de ani, de origine bavareză, a plecat la Remscheid deoarece n-a găsit de lucru în regiunea lui. Fără a șovăi,

el declară: „Aș vrea să am mai mult timp liber! cînd îmi termin

ziua de lucru, după ce urc și cobor atîtea scări, cad seara mort de oboseală. Totuși aș vrea atît de mult să studiez, să-mi îmbogățesc cunoștințele. Credeți că doresc să rămîn factor poștal toată viața? De aceea cred că cel mai bun lucru ar fi să ajungem să ni se satisfacă revendicarea: o duminică liberă și introducerea săptămîinii de 40 de ore. Dar lucrurile rătăcesc în aceeași situație, căci la P.T.T. nu merge chiar atît de repede! Bineînțeles, munca este grea din cauza anumitor caracteristici ale meseriei. Dar totuși! Nu ar trebui să ni se pună răbdarea la încercare pînă în 1960”.

„Trebuie să te bucuri de viață. Este o prostie să vorbești despre viitor! Nu ești tînăr decît o

singură dată! Nu, nu, nu mă fotografiați...” (o tînără din Hamburg, în vîrstă de vreo douăzeci de ani).

„Pentru mine, pentru noi, ne spune tînărul cafengiu Kurt Liesemann din Moers, membru al președenției Ligii celor ce obiectează prin conștiință, privindu-și cu dragoste soția, pentru noi toți cred că epoca de des-

tindere se va transforma într-o eră de destindere, în care națiunile nu vor mai lucra decît unele pentru celelalte. Astfel ar putea profita toate popoarele și primejdia unui nou război ar fi micșorată simțitor. Atunci ar apărea și mai vizibil faptul că nu avem nevoie nici de armament, nici de serviciu militar și dorința mea cea mai mare — aceea de a nu fi niciodată soldat — s-ar împlini”.

Funcționara Charlotte Gallus din Stuttgart, în vîrstă de 19 ani, întorcîndu-se de la Paris, dorește să se căsătorească curînd, să trăiască fericită în familie, să-și crească copiii fără frica zilei de mîine. „Ceea ce doresc

cel mai mult, ne spune ea este să fac călătoria mea de nuntă la Moscova, pentru a cunoaște țara aceasta. Poate am putea face această călătorie cu prilejul Festivalului Mondial al Tinerețului care va avea loc la Moscova”.

O întîlnire care ne va aduce desigur noroc! Într-adevăr ne-am întîlnit cu coșarul Gustav Paulhaus. Lucrează în cartierul din

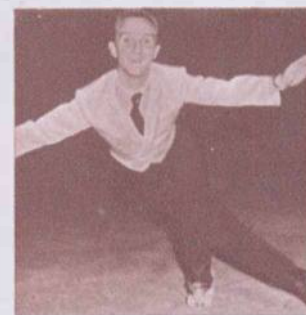

jurul primăriei din Remscheid. „Ni se spune oamenilor din meseria noastră neagră; pe de altă parte, toată lumea aici ne consideră ca «aducători de noroc», de aceea dorința mea este să-mi pot aduce o dată și mie noroc! Ce doresc: să nu sufăr vreun accident de muncă, să-mi fie sănătoasă familia și să fiu numit oficial de guvernul Westfaliei de nord maestru coșar al circumscripției. Aș mai vrea apoi ca oamenii să înțeleagă că noi nu aducem noroc la domiciliu, ci că prin munca noastră care servește la eritarea incendiilor contribuim la împiedicarea accidentelor. Deci toți cei ce așteaptă de la noi să le aducem noroc ar putea să ne ajute. Pe de altă parte, părerea mea este că fiecare poate să-și făurească propria sa fericire...”

La Frankfurt-pe-Main l-am întîlnit pe campionul mondial al patinajului pe roțițe, Franz Ningel, în vîrstă de 20 de ani.

„Mai presus de toate doresc ca pe viitor să fiu întotdeauna sănătos și în formă, și să obțin succese la toate competițiile și campionatele, dar mai ales la campionatul mondial de patinaj

pe roțițe ce va avea loc anul acesta la Bologna. Tuturor cititorilor «Tineretului lumii» le urez mult noroc, îndeplinirea tuturor dorințelor și le transmit salutarile mele cele mai cordiale”.

Primăvara...

Seara luminile strălucesc în noile clădiri. Tineretul vine aici nu numai pentru a se odihni și a se distra, ci și pentru a se pregăti pentru cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului de la Moscova. Poate îi vezi întâi cândva

Nici o complicație aici... O dată terminată ziua de lucru trebuie să ne odihnim și să ne spălăm. Apa e rece, dar când îți-o toarnă o fată tânără...

Pe pământurile recent desțelenite, sînt tot atîția amatori de fotbal ca și în altă parte. „Poate chiar prea mulți — se spune ironic acolo. Ne lipsesc spectatorii!”

Priviți pămîntul. La prima vedere pare sărac și sterp. Dar iată că plugul tractorului trage prima brazdă și pămîntul apare roditor și plin de promisiuni (sus)

„Lăsați-mă să ar și eu pămîntul nou” — spune artista K. Kanaeva, de la Teatrul de satiră din Moscova. Ea a venit cu un ansamblu de muzicanți. Iată-o șezînd alături de Nina Kruglova de la sovhozul „Tasaoițki”

Au învins..

Zeci de milioane de hectare de pământ arabil acoperă întinderile Siberiei, ale Altaiului, ale Kazahstanului. Aceste imensități nesfârșite pot fi cutreierate zile întregi cu mașina fără a vedea altceva în jur decât stepă. Fără să vrei îți vine în minte o comparație cu marea: întocmai ca în larg nu se vede nici un mal, aici nu se văd decât lanuri de grâu legănate de vânt.

Secole întregi, toate aceste pământuri n-au fost niciodată exploatare. De nenumărate ori, în cursul vremurilor, coloniștii au încercat să se instaleze acolo. Dar nu avea nici unul destulă putere, destule resurse și mijloace tehnice pentru a cuceri pământurile nedestelente. Aceste ogoare roditoare așteptau coloniști vînjoși, îndrăzneți, înarmați cu o tehnică puternică, pe care să nu-i oprească intemperii și dificultățile. Și într-o zi acești coloniști au venit. Tineretul a răspuns apelului făcut de organizația sovietică de tineret — Comsomolul. Peste 350.000 de voluntari au atacat în primăvara anului 1954 pământurile virgine. În fața lor aveau marea sarcină de a desteleni 13.000.000 de hectare.

În stepa pustie s-au ridicat sate. Tinerii tehnicieni au început muncile câmpului. Țara întreagă urmărea eforturile eroice ale tinerilor. Uzinele executau de urgență comenzile făcute pentru terenurile virgine, iar trenurile transportau fără încetare mărfurile într-acolo. Un popor întreg întreprinsese atacul împotriva pământurilor noi. Era o luptă pentru milioane de tone de grâu suplimentar, pentru realizarea bogăției țării.

Ca la orice operă mare, s-au ivit însă și multe greutăți: frigul pătrunzător, căldura sufocantă, uneori lipsa de apă și de provizii. Satele noi se aflau la o depărtare de sute de kilometri de cele vechi. Adesea cite un tractorist începea să tragă dimineața o brazdă și nu se întorcea decât la ora prânzului. Muncile erau de tot felul și cereau de la cei care le executau eforturi uriașe, precum și o rezistență și un curaj puțin obișnuite.

Nu toți au putut suporta condițiile acestea și, printre cei dinții cuceritori, au mai fost și câțiva care au preferat să fugă de greutăți. Numele lor au fost repede date uitării. În locul lor au venit alți tineri, gata să treacă peste toate piedicile și să învingă.

Apoi s-au înregistrat primele succese. Ele au fost uluitoare pentru toți acei ce se îndoiau de adevărata valoare a pământurilor virgine. S-au destelenit nu 13.000.000, ci 28.000.000 de hectare de pământ! S-a obținut și o recoltă fără precedent.

Dar cei sceptici profetizau: „Aceasta nu este decât prima recoltă, în cel de-al doilea sau al treilea an pământurile noi nu vor mai produce nimic“.

Vocile acestea nu au făcut totuși să scadă entuziasmul tineretului și muncile au continuat din ce în ce mai fructuos.

Și iată că veni și toamna lui 1956 — cel de-al treilea an de atac și cea de-a doua recoltă. Din nou ea depăși orice prevedere. Numai Republica Kazahstan a produs 62.500.000 tone de grâu, iar suprafața pământului destelenit se urcă la 35.500.000 de hectare, adică mai mult decât totalitatea pământurilor cultivate din Franța și din Italia puse la un loc. Marea bătălie pentru fertilizarea pământurilor virgine fusese câștigată!

Acum pe câmpurile Kazahstanului și ale Siberiei se aude din nou zgomotul surd al tractoarelor. Este cea de-a patra primăvară. Ea se deosebește mult de prima. Corturile și focurile de tabără sînt acum amintiri din trecut, căci viața s-a organizat normal. Distanțele nu mai sperie pe nimeni — ele au fost scurtate prin înființarea căilor ferate și șoselelor. Viața merge înainte și o dată cu ea se ridică noi probleme ce vor trebui rezolvate.

Primăvara deschide tineretului noi orizonturi și o sarcină uriașă stă în fața vajnicilor pionieri ai pământurilor noi.

LEV VOLODIN

Tineretul a venit aici din toate colțurile țării. Totuși, unii coloniști nu s-au deplasat prea mult, ca, de pildă, fiul tractoristului V. Evdokimof. Acest nou cetățean nu e decât cu un an mai tânăr ca satul său!

pe meleagurile noastre

Dragi prieteni din redacție,

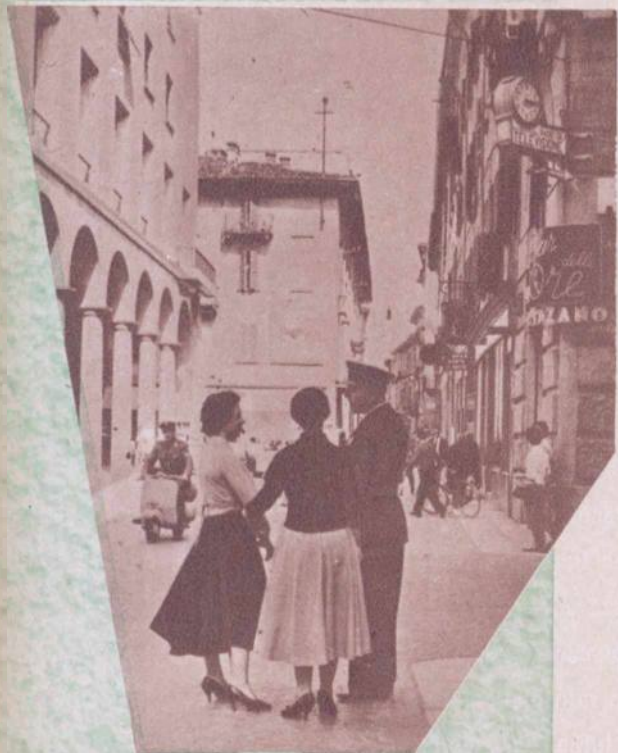
Îmi cereți să vă explic cum primim noi primăvara pe pământurile de curînd destelente ale Republicii noastre Kazahstan. Aș putea să vă povestesc multe, căci primăvara este totdeauna binevenită. Totuși mi s-a părut că cititorii voștri vor prefera să vadă câteva aspecte din viața tineretului ce lucrează pe aceste pământuri. De aceea vă trimit câteva fotografii cu explicațiile respective.

*Cu drag,
KAMIL SAROEV
(Kaustanai)*

UN FENOMEN DE ACTUALITATE
CE PREOCUPĂ TÎNĂRA GENERAȚIE

Ogorul părăsit

- Povestea a două tinere italiene, fiice de țărani, care au fost nevoite să plece la oraș.
- Ce vor cei ce rămîn în sat?
- Care sînt consecințele exodului rural?

Exodul rural... Iată pe Gabriella și Giancarla, care și-au părăsit satul în căutarea unui drum nou în viață

Am făcut cunoștință cu Gabriella și Giancarla Aloisi acum cîtva timp la Vercelli, în Italia. Ne-am dus acolo ca să cunoaștem povestea acelor tinere fete de la țară nevoite să vină la orașe, căci, cum spunea și scriitorul Parese, munca la țară „e obositoare“, cîștigul e mic și într-un anumit sens, pentru tînăra generație, munca acolo devine chiar imposibilă. Cei care cunosc de aproape viața tinerelor fiice de muncitori agricoli, arendași sau cultivatori, nu numai din regiunea Vercelli, dar și din multe alte regiuni agricole italiene, vor înțelege ușor ce voiam să aflăm noi acolo. Era vorba de a găsi și de a defini rațiunea pentru care, de cîtiva ani, s-a creat și s-a întreținut acel fenomen social supranumit în mod obișnuit cu un termen destul de modern: „fuga de la țară“. De ce se despopulează satele? se întreabă oamenii. Este acesta un lucru bun sau rău? Care sînt consecințele unui astfel de fenomen? Ce va deveni viața economică în numeroase zone agricole din țara noastră? Multe sînt întrebările, iar tot atît de numeroase sînt și răspunsurile.

Pentru aceasta am cerut părerea lui Gabriella și Giancarla; am retrăit două zile viața lor punîndu-le sute de întrebări, discutînd, luînd fotografii.

Gabriella și Giancarla sînt fiice de plugari; casa lor se găsește la cîtiva kilometri de Vercelli.

De fapt este o casă destul de veche. Localitatea, dacă putem s-o numim astfel, este foarte mică, aproape un cătun, cîteva case și atîta tot. Nu are nici școală primară, nici spital și nici azil. Vă las deci să vă închipuiți viața acestor două tinere fete în sătucul lor: Gabriella are 19 ani, Giancarla—20 de ani. Și, desigur, cele două prietene ale noastre ar merita mai mult decît acest articol pe care li-l consacru. (Ore în șir la o muncă grea și ingrătă pe cîmp, o muncă prost plătită și fără satisfacție, care te consumă și te îmbătrînește înainte de vreme.)

Să vedem acum care din diferitele aspecte ale vieții productive se identifică cu năzuințele, dorințele și perspectivele celor două tinere și ale multor alora, de altfel. Discutînd cu Gabriella și Giancarla, ne-am dat seama că așa-zisa „fugă de la țară“ are o origine pe care trebuie s-o examinăm cu toată atenția. Tinerele fete moderne preferă lucrul la oraș celui de la țară, pentru că orașul le oferă cu totul alte perspective: ele pot cîștiga aici mai mult, pot să trăiască puțin mai comod și să se simtă mai libere, mai independente.

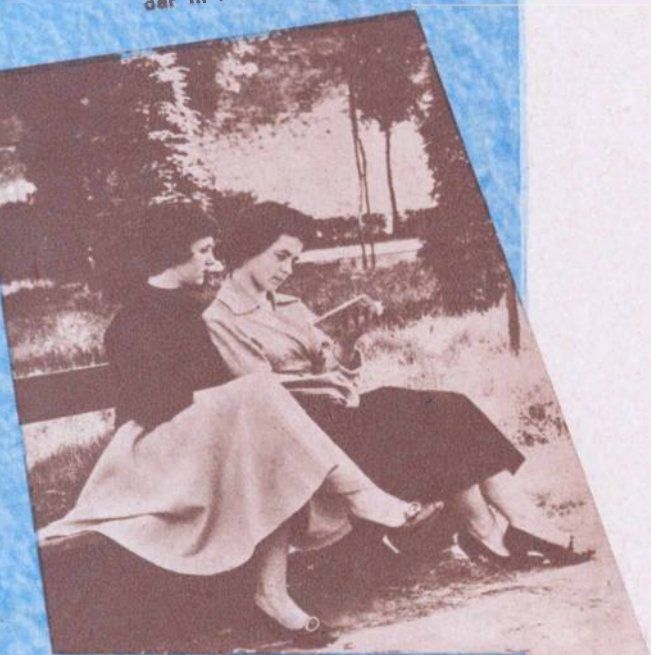
Orașul... cu atracția lui superficială... dar care te pune în mod direct la luptă cu viața. Tinerele noastre prietene caută într-o literatură falsificată ceva mai substanțios

Ce film poate fi văzut? „Duelul spionilor” la cinematoscop — propune afișul. Să încercăm și în altă parte...

Fie sat, fie oraș, trebuie să te hrănești... dar în modul cel mai economic!

S-a calculat că 45% din tinerele și tinerii italieni de la țară își părăsesc anual satele pentru a căuta de lucru la oraș. Gabriella și Giancarla au avut

Giancarla și Gabriella se aflau de puțin timp la oraș. Ele nu veniseră aici în căutare de aventuri. Mult timp au bătut la ușile diferitelor întreprinderi. Astăzi ele lucrează la o fabrică de textile. Au acum, mai mult sau mai puțin, plăcerea de a nu depinde de nimeni, de a nu mai trăi prin grija părinților lor. Viața li se scurge nuanțată de greutate și plăcerile pe care le cunoaștem fiecare.

După orele de lucru, o dată masa terminată, ele frecventează diferite cursuri serale de perfecționare. Duminica se distrează în tovărășia altor tinere de vârsta lor. (Acest lucru nu era deloc posibil la țară.) Aici, la Vercelli, ele se „formează” pentru noua lor viață. Fabrica, programul de lucru, amenzile, primul lor salariu...

Anul trecut, orașul li se părea un lucru inaccesibil. Astăzi ele trăiesc și „luptă” aici destul de onorabil. Până nu de mult viața li se limita, de la răsăritul pînă la apusul soarelui, la ajutorul pe care-l dădeau părinților lor la munca cîmpului, o muncă de pe urma căreia câștiga atît de puțin cînd lucrezi în arendă, contractele fiind întotdeauna dezavantajoase. După ce terminau munca, obosite, demoralizate, nemulțumite de ele, încercau să facă bilanțul „muncii” lor. Această lume închisă între fermă, pămînt și cele cîteva case ale cătunului le sufoca încetul cu încetul. Cînd și-au exprimat pentru prima oară dorința de a-și câștiga singure existența, a fost o adevărată furtună. Părinții le-au întîmpinat cererea cu o ostilitate lesne de înțeles, de altfel, căci în orice familie de țărani brațele de muncă sînt foarte prețioase, valorează aur... Voința lor de a ajunge la oraș reuși însă să-i înduplece pe părinți, care, în afară de brațele pentru munca grea ce o prestau, aveau însă și o minte, și o inimă înțeleghătoare.

Totuși, nu pleacă toată lumea la oraș. Numeroși tineri, băieți și fete, rămîn credincioși ogorului lor. (Trebuie să mai menționăm pe cei mulți la număr care, după o încercare nereușită la oraș, se întorc în sat.) Cei ce rămîn duc, pentru ei cît și pentru cei care pleacă, lupta pentru o existență mai bună... Ceea ce vor ei, de fapt, este ca autoritățile comunale și guvernamentale să ia măsurile necesare pentru stăvilirea exodului rural. Să fie revăzute contractele de arendă, problemele de muncă și asigurările sociale. Să se reconsidere raporturile și condițiile de viață, precum și toate problemele pe care femeile și le pun într-un fel mai uman. Ar fi suficient să cităm, în special, problema asigurărilor sociale și a primelor de căsătorie acordate tinerilor căsătoriți la orașe și care sînt refuzate la sate. Prin acțiunea sindicală ce o duc, toate aceste tinere femei și fete devin apărătoarele interesului național al țării lor.

Satul este părăsit. Acest lucru se datorește lipsurilor autorităților administrative. Să ne gîndim numai că astăzi, în secolul al XX-lea, în epoca atomului, a automatizării, a progresului social și uman, zeci și zeci de sate sînt complet izolate de restul lumii și lipsite de orice contact cu civilizația (de la distracțiile cele mai comune la cele mai elementare forme ale culturii și emancipării). Unele regiuni se găsesc chiar în condiții de neînchipuit. Iată de ce Gabriella și Giancarla, și alte tinere ca ele, își părăsesc satele. Căci viața le cheamă, și tinerele femei și fete, mai sensibile, aud acest apel.

Constantin Grindeanu e de fel dintr-un orașel de pe malul Dunării. De câte ori prietirile, gândurile nu i-au poposit în anii copilăriei și mai tîrziu spre așezările de partea cealaltă a bătrînelui fluofu și cîte dorințe nu i-au încercat să meargă să cunoască oamenii din acele locuri, obiceiurile lor, să lege prietenie cu ei.

Ghenadi Staneo a venit la noi din țara prietenă de la miazăzi, din R. P. Bulgaria; înfloritele-i meleaguri natale se află în plină pechinătate cu orașelul danubian în care a copilărit Grindeanu. Poate că de multe ori a prioit și el către malul de dincoace și aceleași dorințe l-au frământat și pe el în ceasuri de joacă, în undele apei de hofar...

Prima zi de primăvară pe malul lacului Herăstrău...

Un nou coleg

Anii curiozității copilărești și ai visurilor despre isprăvi de seamă au trecut. Interesul și dragostea pentru oamenii din țara vecină, dincolo de apă, s-au păstrat în sufletul fiecăruia, s-au cimentat. Ghenadi Stanev și Constantin Grindeanu sînt astăzi studenți. Amîndoi se străduiesc să prindă meșteșugul gazetăriei și amîndoi sînt prieteni. Ghenadi a venit de curînd în țara noastră, deci prietenia lor e și nouă, și veche, căci ei s-au împrietenit la prima cunoștință și s-au cunoscut înainte de a se vedea...

Totul a pornit de la o scrisoare.

„Drag prieten. Nu te cunosc, așa cum nici tu n-ai auzit niciodată de mine. Sute de kilometri despart Bucureștiul de Sofia ta dragă. Pe noi ne unește însă dragostea noastră de viață și în numele

ei te chem pe tine, tînr student bulgar, să legăm o prietenie tot atît de strînsă ca aceea dintre popoarele noastre...” Așa îi scria, cu doi ani în urmă, Grindeanu prietenului său Ghenadi. Îi explica apoi că de mult dorise să poarte corespondență cu un tînr bulgar, că aflînd de la un student bulgar care studiază în R.P.R. despre el, i-a cerut adresa și s-a grăbit să-i scrie.

Peste cîteva zile, o scrisoare cu ștampila „poștei bulgare” venea să-i curme nerăbdarea. Ghenadi îi răspundea că „l-a vîmît scrisoarea primită din România”, dar că acestui sentiment i-a luat locul repede un altul, de mare bucurie. Citise scrisoarea cu colegii și colegii lui de grupă și ei îl însărcinaseră să-i scrie cu regularitate prietenului lui român despre viața lor, despre facultatea lor, despre viața nouă a întregii Bulgariei. Noul prieten al lui Ghenadi devenise prietenul lor, al tuturor. De atunci, de două ori pe lună, colegii lui Ghenadi la Sofia sau cei ai lui Grindeanu la București se strîngeau ciucure în jurul „corespondentului” și „seminarizau” veștile sosite din țara prietenă. Așa a aflat Grindeanu despre succesele obținute de ansamblurile artistice românești la Sofia, despre ultimele noutăți literare din R.P. Bulgaria și tot așa a aflat Ghenadi despre impresia deosebită lăsată ascultătorilor romîni de „Simfonia tragică” de Stoianov. Cu timpul, scrisorile lor au devenit „mai intime” și mare i-a fost bucuria lui Grindeanu cînd a aflat că Stanev „o rupe” destul de bine romînește, că a învățat limba noastră la cursurile facultative de limba romînă, ce se țîn la facultatea lui, și că este îndrăgostit de literatura noastră clasică. Au urmat alte scrisori în care numele lui Caragiale, Sadoveanu, Creangă erau des pomenite; iar al lui Eminescu citat cu destulă semnificație cînd în scrisoare era vorba de o anume tînră colegă despre care Ghenadi cu greu găsea superlativul chiar în limba sa maternă. Pînă-ntr-o zi!...

Într-o zi, nu demult, în toamna anului trecut, Constantin Grindeanu a năvălit în sala în care colegii lui pregăteau un seminar și a strigat:

— Băieți, vă prezint pe noul nostru coleg!

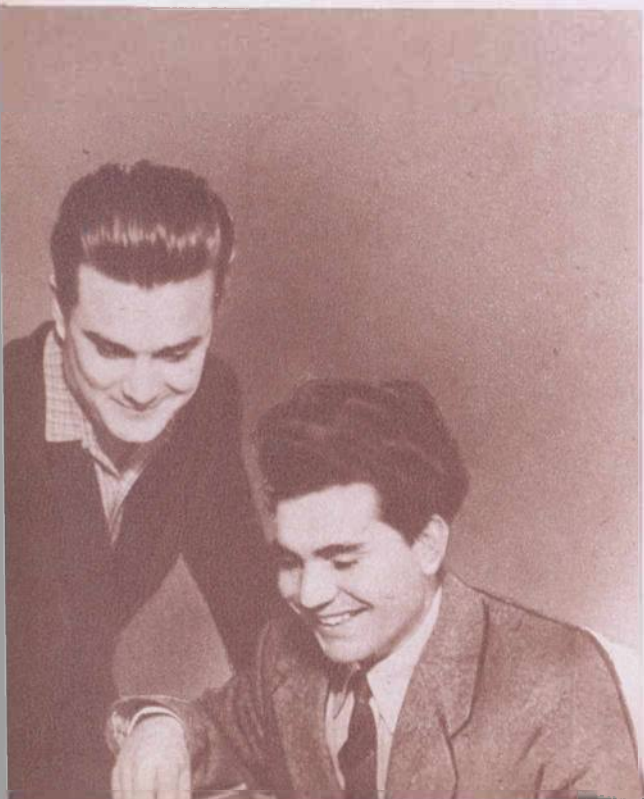
Iar tînrul care-l însoțea a completat:

— Mă numesc Ghenadi Stanev.

Tînrul student bulgar urmasa îndemnul prietenului, pe care îl cunoscuse printr-o scrisoare, și venise să învețe în țara noastră...

Grindeanu îi arată bucurios prietenului său Stanev „tainele” limbii romîne

Dacă-l cauți cumva pe Grindeanu, ți se va răspunde cu siguranță: „E cu Ghenadi la teatru“, „Învăță cu Ghenadi“ etc. etc. Cei doi prieteni sînt într-adevăr nedespărțiți, și ajutorul lui Grindeanu cald și discret e primit de Ghenadi cu tot atît de calde priviri de mulțumire.

S-au întîlnit într-o zi, după o oră de curs. Cu seriozitatea unui profesor, Grindeanu îi corectă lui Ghenadi notițele luate la cursul de literatură romînă. Nu prea erau greșeli, pentru că Ghenadi învață, se străduiește să se familiarizeze cît mai repede cu subtilitățile limbii noastre.

— Vreau să încerc să traduc în limba bulgară „Schițele“ lui Caragiale, spune Ghenadi. Sînt sigur că ar avea un succes enorm la noi. Pînă atunci, însă... învăt, învăt.

— Și, în același timp, mă învață și pe mine limba lui. Ieri am terminat cu alfabetul. Merge repede, că doar am învățat în facultate limba rusă. Asta ne e de mare folos, completează Grindeanu.

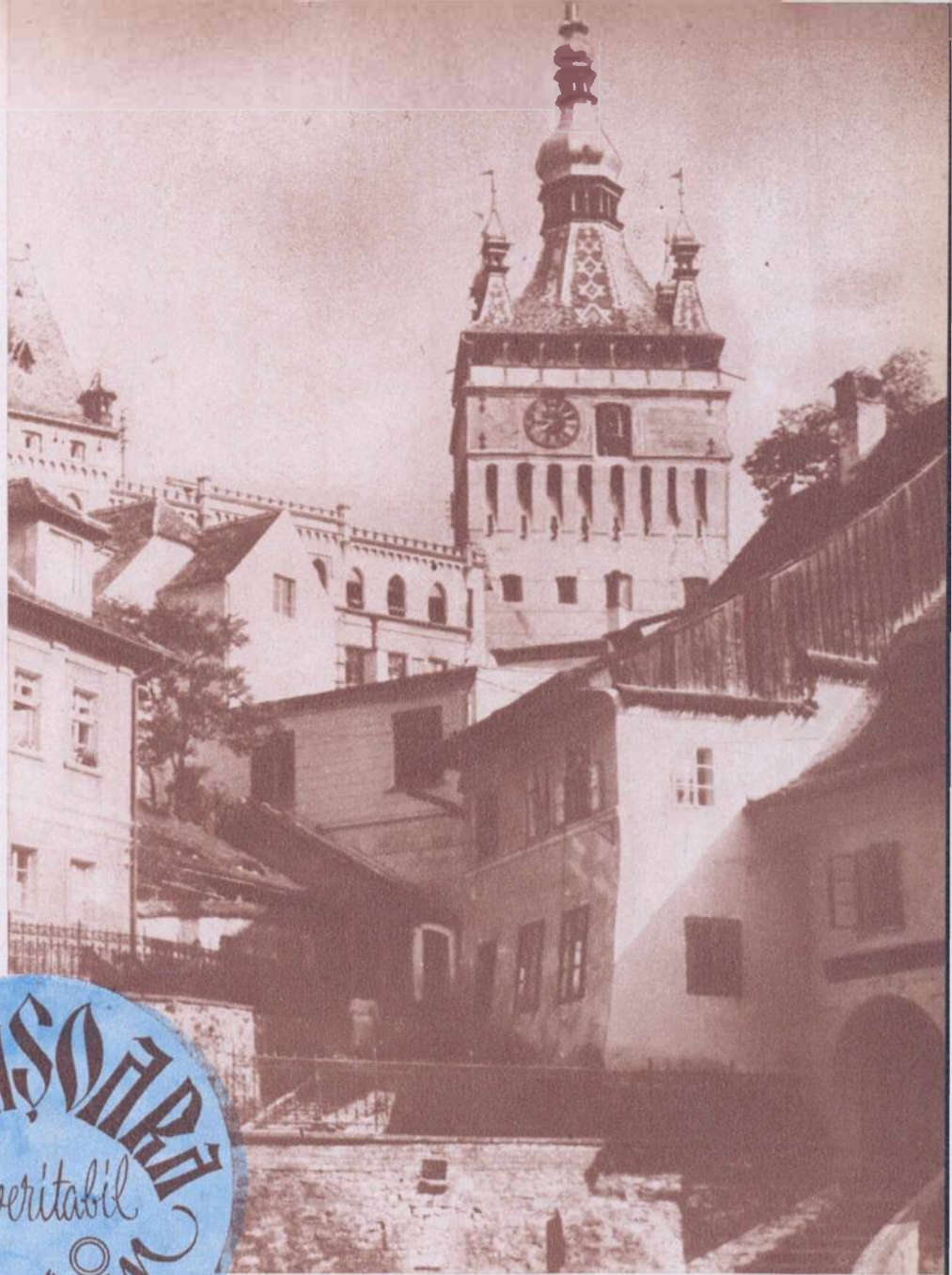
Dar cei doi prieteni au și alte planuri.

— La vară vom merge amîndoi la părinții mei. Sînt „colectiviști“—cum se spune în romînește — într-un sat de lîngă Vidin, spune Ghenadi.

...Doi tineri din nordul și din sudul Dunării s-au cunoscut printr-o scrisoare. Gîndurile, bucuriile, năzuințele unuia au găsit ecou, înțelegere în inima celuilalt... Constantin Grindeanu și Ghenadi Stanev sînt colegi și prieteni. Prietenia lor e o părțică din marea prietenie ce leagă tineretul a două popoare.

M. MACARIE

Foto: DIACONESCU VICTORIA

Arlberg-Orient-Express“, învăluit într-o hermină de aburi, a intrat într-o gară mică, a uat la cîteva ore de Orașul Stalin.

În fața ochilor ți se des- de un tablou ca de basm. O îngrămădire de case policrome, în care predomină culorile galben și roșu. Turnuri, turnulețe sînt amestecate de-a valma cu ziduri groase, cu arbori stufoși.

Orașul, așezat pe riul Tîrnava Mare, este dominat de cetatea veche care cuprinde vreo 150 de case locuite și astăzi. După un vechi cronicar al Sighișoarei, cetatea datează din 1191. Această cetate a fost simburele orașului. Calci cu emoție pe străzi înguste pe care cu greu își poate face loc un autoturism. Străbați trecători, arcade peste stradele cu case vechi, peste care vremea a zburat uimitor de iute, fără a lăsa urme. Zidurile puternice ale cetății se întind pe o lungime de 930 m. Din loc în loc, se răspîndesc printre case scări înguste, întortocheate, cu trepte de piatră. Ele te duc repede din strada de jos în cea de sus. 178 trepte urcă din piața cetății spre vîrfurile ei. Zidurile poartă aici urme de gloanțe și lovituri de arcebuze. Casele galbene, roșii, verzi, cu cîte un cat sau două, au înfățișarea unor fortărețe.

Porți puternice străjuiesc intrările. Parcă aștepti ca, dintr-un moment într-altul, să se dea la o parte și din ele să apară călare un cavaler în zale, urmat de slujitori cu paloș și sulii. Bisericile fortificate au fost întărite cu turnuri și cu multe rînduri de ziduri. Cetatea este înconjurată de case vechi, înguste, înalte, zugrăvite în culori țipătoare; în cealaltă parte se ridică edificii moderne, palate chiar. Unele turnuri ale vechii cetății s-au păstrat și astăzi.

De altfel, cetatea avea o mulțime de turnuri. Fiecare breaslă își avea turnul ei; „Turnul cositorilor“, „Turnul măcelarilor“, „Turnul giuvaergiilor“ etc. În aceste turnuri, membrii breslelor se strîngeau în zilele grele; în ele aveau și rezerve de hrană și mărțuri. De altfel, cetatea a trecut printr-o serie întregă de încercări, care au măcinat-o, dar de fiecare dată ea renăștea iute.

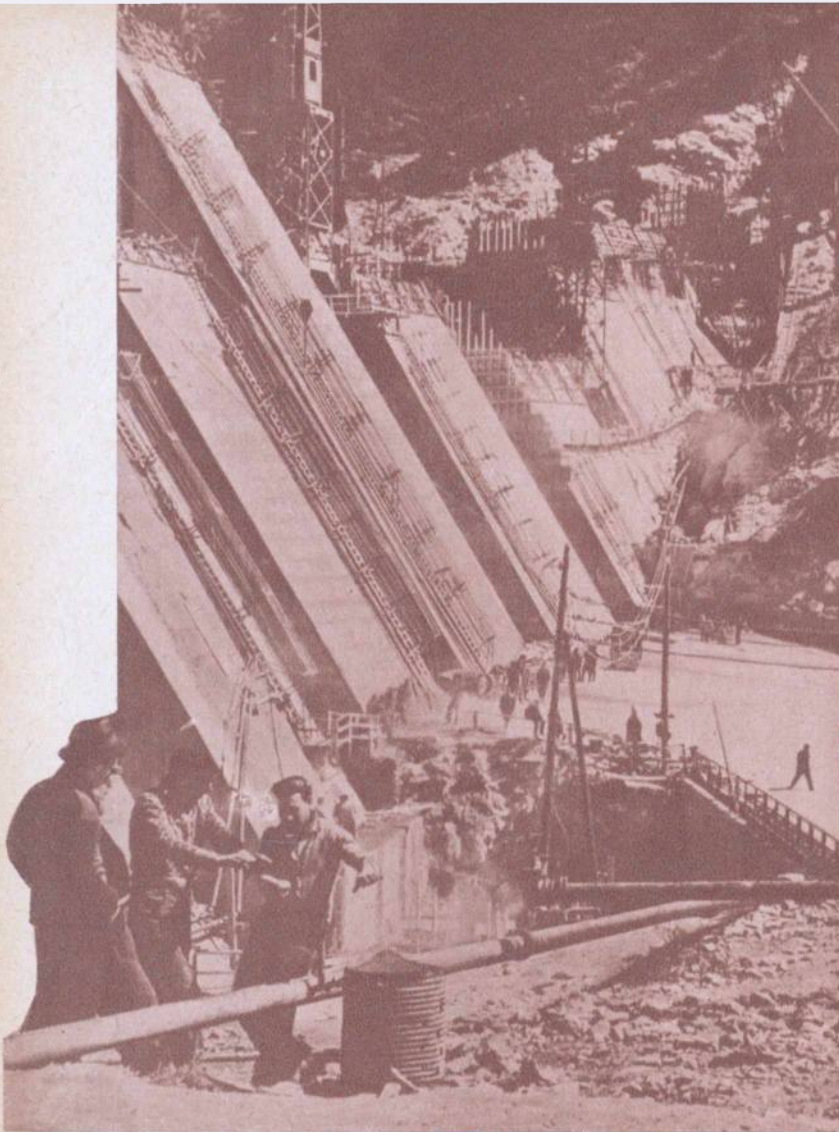
...Străbatem mai departe cetatea. De pe un mal al riului pe celălalt treci pe poduri suspendate, construite din grînzi puternice de stejar și acoperite, formînd un fel de tuneluri din lemn. Sus, în cetate, în vechiul turn, ce datează de prin 1400, este instalat muzeul raional. Aici, alături de vechiul plug din lemn cu care se marcau limitele teritoriului cetății, se află un document care reflectă relațiile existente între feudali și iobagi.

Aceste relații se oglindeau prin așa-zisele urbarii. Urbaniul din 1620 al familiei Bethlen din Criș prescria pentru iobagi patru zile de robot pe săptămînă, dijmă din toate produsele cîmpului, din vite, oi, albine. Inul și cînepa trebuiau melițate, toarse și țesute. Se mai prescria că iobagul să facă cîrăușie ori de cîte ori avea feudașul nevoie; să-i care lemne din pădure, iar la sărbători să-i strîngă alune, să meargă la pescuit, bineînțeles, tot pentru feudaș.

Așezată la 304 km de București, Sighișoara este ca un burg alpin, pe plaiurile romînești. Trecînd în partea de jos a orașului, unde pulsează inima Sighișoarei, pășești parcă hotarele a cîtorva secole. În timp ce sus, în cetatea feudală, pare că de veacuri timpul s-a oprit la porțile ei, că aproape nimic nu s-a schimbat în decursul ultimelor sute de ani, orașul nou trăiește intens prin noile construcții. Lîngă apa Tîrnavei, pe un platou întins, se află una dintre cele mai mari fabrici de faianță din sud-estul Europei. Datorită mecanizării avansate, folosite aici, un muncitor asigură producerea unei cantități de 450 de farfurii într-o singură oră. Secțiile fabricii au fiecare grupul lor social: săli de băi, cabinet medical, sală de lectură etc.

...Sus pe deal, orologiul din turnul bătrînei cetăți feudale bate de amiază. Un pitic burtoș, în surtuc roșu, lovește cu ciocanul într-o tobă de aluminiu. Departe, în zare, strălucesc crestele acoperite de zăpadă ale Munților Făgăraș.

MARCEL ZONIS

SPRE CEL DE-AL IV-lea CONGRES AL

In ce lume trăim?

Astfel de întrebare poate apărea surprinzătoare sub condeul nostru. Totuși, de la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, lumea noastră veche n-a văzut oare producându-se la suprafața ei transformări adânci? Nu poate fi ea definită actualmente prin existența unor state cu regimuri sociale diferite? Nu am asistat noi la nașterea unor națiuni de curînd independente, la avîntul nemaiîntîlnit al popoarelor coloniale spre libertate? Nu s-a manifestat opinia publică în chip hotărît pentru pace și pentru soluționarea noastră zilnică a conflictelor? Care tînăr în zilele noastre nu se pasionează pentru știință și tehnică, ale căror progrese înaintează cu pași uriași?

Și tocmai pe această pinză de fond, pe această realitate, la a cărei concretizare a contribuit tineretul, se desfășoară existența noastră, activitatea noastră zilnică și se ridică neîncetat noi și noi probleme pentru tineret și pentru organizațiile sale.

Nu avem decît să privim, de pildă, sarcinile mari de construcție ce se găsesc în fața tinerilor din China, India, Indonezia, Egipt și multe alte țări, pentru a-și ajuta patriile lor să înainteze pe calea progresului. Tot astfel sînt și problemele ce și le pune tineretul american, britanic și cel din alte țări în legătură cu propria sa viață, cu avîntul tehnicii, cu automatizarea. La fel și transformările impunătoare sau dezvoltarea agriculturii într-un număr tot mai mare de țări. Toate acestea ridică probleme cu totul noi de educație, de formare profesională, tehnică și civică a tineretului.

Astfel, revendicările tradiționale pentru drepturile sale (la muncă, la meserie, la cultură, la sport etc.) sînt sporite cu noi revendicări, iar înțelegerea, colaborarea între toți în privința acestor probleme, ca și în privința altora mai generale, de pace, de dezarmare și de schimburi, se impun cu mai multă tărie.

Care este, așadar, situația reală a tineretului de astăzi? Care și sînt problemele, năzuințele, interesele? Ce rol are el de jucat pentru a face ca lumea să înainteze pe calea progresului pașnic, a prieteniei și a păcii? Iată unele din întrebările propuse spre cercetare de Consiliul de la Sofia pentru cel de-al IV-lea Congres, ce va avea loc în august anul acesta. Această cercetare va fi de mare valoare, căci va permite evaluarea situației tinerei generații.

Discutarea tuturor acestor probleme se va îmbogăți la congres prin ținerea — în afara ședințelor plenare — de seminarii sau grupuri de lucru ce vor trata despre activitățile și interesele diferitelor organizații de tineri muncitori, de țărani, de fete, de copii, de sportivi etc.

Fiecare organizație în parte va avea prilejul să-și prezinte propriile sale propuneri și să supună discuțiilor problemele ce o preocupă cel mai mult. Astfel, temele discutate vor reflecta preocupările tineretului și voința sa de a căuta formele cele mai potrivite de realizare a acestora.

Dar preocupările diferă după regiunile lumii: țările arabe, Asia, America, America Latină sau Europa, de pildă. În aceste regiuni evenimentele ne arată în fiecare zi noi probleme ce se ivesc. S-ar putea astfel discuta despre:

- Tineretul, colaborarea europeană și pacea mondială;
- Tineretul din țările socialiste și colaborarea internațională;
- Tineretul din țările coloniale în lupta pentru independența națională;
- Tineretul și reconstrucția națională în țările de curînd independente;
- Colaborarea dintre organizațiile de tineret din America Latină și problemele independenței economice.

S-ar putea introduce și seminarii în care să se discute despre teme mai generale: educația, formarea profesională, schimburile internaționale, mișcarea de tineret în slujba păcii etc., după dorința organizațiilor interesate. Este evident că toate aceste seminarii ar contribui la înțelegerea preocupărilor tinerei generații și la elaborarea unor soluții ferice.

Cititorii noștri, organizațiile și asociațiile cele mai diferite sînt rugate să ne aducă la cunoștință orice observație sau sugestie în legătură cu aceasta. Contribuția lor ne este prețioasă. În felul acesta congresul va putea oglindi și mai bine lucrurile adevărate de probleme de dezbătut, acelea ce formează chiar obiectul preocupărilor noastre.

Am asistat odată la Cluj la un spectacol al Operei maghiare de stat. Se reprezenta „Fintina din Bakcisarai”. Instalat comod într-un fotoliu, mă lăsam furat de melo-dioasa muzică a lui Asaffiev, admirând armonioasa desfășurare a dansului pe scenă, vrăjit de strălucirea cromatică a costumelor orientale. Dintre toți artiștii mă impresionase în special interpretul lui Vaslav. Era într-adevăr un talent.

Au trecut de atunci câțiva ani. Treburile m-au mînat din nou către bătrînul oraș ardelean. Într-una din după-amieze m-am hotărît să vizitez școala de balet din Cluj. Un cunoscut, care ȳtia cît îmi plăcuse interpretul lui Vaslav, mi-a prezentat un tînăr de statură mijlocie, brunet și cu mișcări suple.

— Dumnealui e... slăbiciunea ta, interpretul lui Vaslav.

— Albu Aurel, s-a recomandat el scurt, zîmbind politicos.

După schimbarea banalelor formule cu care se începe orice cunoștință, am început să tăifăsuim; despre ce, firește, despre arta coregrafiei, eu căutînd s-o fac pe istetul, pentru a nu ȳa de gol

Măria sa faptul concret

puținătatea cunoștințelor. La un moment dat, nu atît din politețe cît din curiozitate, l-am întrebant:

— Unde ai studiat baletul?

— Nu știu.

Răspunsul mi s-a părut voit paradoxal. Neștiind dacă glumește sau nu, temîndu-mă să nu-l jignesc rîzînd și să nu par incapabil de a înțelege umorul, dacă rămîn serios, am arborat un zîmbet de circumstanță și am așteptat explicații suplimentare. Am aflat în după-amiaza aceea o biografie interesantă.

Apreciatul artist clujean Albu Aurel, prim-balerin al Operei de stat maghiare din localitate, nu poate într-adevăr răspunde prea ușor, cînd, unde și cine l-a învățat arta dansului. Primele noțiuni le-a căpătat acasă, pe cînd era încă copil, jucînd „fecio-reasca” la petreceri, spre bucuria tatălui, muncitor clujean, și spre veselia celor prezenți. Prin 1940 familia s-a mutat la Timișoara, iar Relu a intrat ucenic rihituitor la o întreprindere de încălțăminte. Tot pe atunci a început a vizita opera, înfierbîntîndu-și palmele în aplauze și răgușînd de strigăte de entuziasm după fiecare act, distingîndu-se chiar și printre zgomotoșii ocupanți ai locurilor de la galerie.

Cițiva ani de figuratie în balet, cîteva îndrumări primite într-un simulacru de școală coregrafică de pe lîngă Opera din Timișoara au alimentat pasiunea adolescentului de a deveni dansator. „Se ține de prostii, în loc să ajungă un meseriaș bun” mormăia nemulțumit tatăl. Mama, în schimb, ca toate mamele, îl sorbea din ochi și-l vedea în închipuirea ei artist cunoscut, respectat, aplaudat.

Scurta „carieră” de tînăr dansator a lui Aurel Albu s-a încheiat în curînd. A împlinit 21 de ani, familia s-a mutat din nou la Cluj, și el a trebuit să înceapă a cîștiga. L-au sfătuit prietenii să dea examen, să continue cursurile, dar de unde bani? Așa că s-a mulțumit să-și distreze prietenii interpretîndu-le crîmpeile din rolurile știute. Dar prin 1948 a început să facă din nou repetițiile în mod organizat și să dea spectacole în cadrul echipei de balet clasic care a luat ființă în întreprinderea „Janos Herbak” din Cluj.

Apoi...

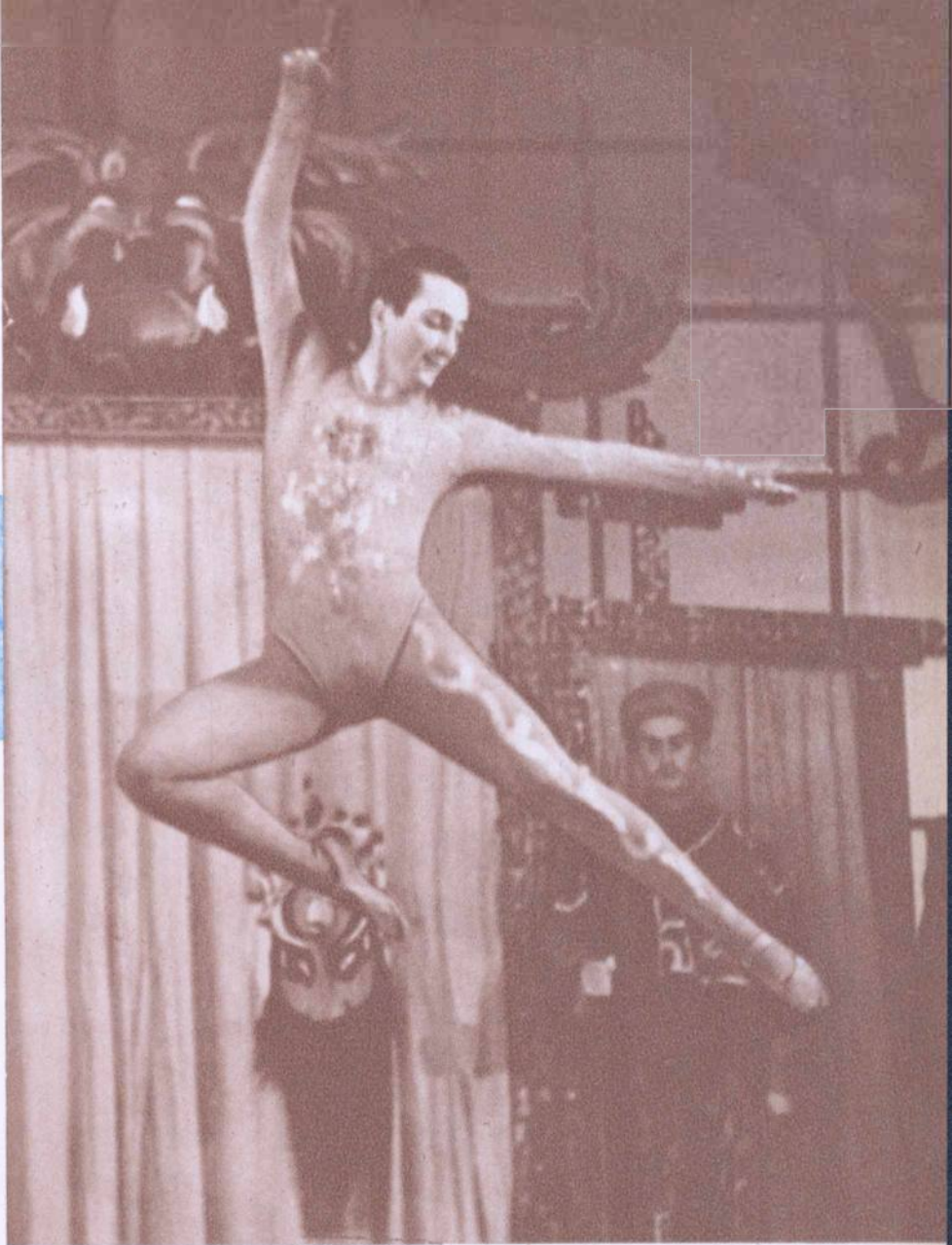
Apoi pare totul ca într-un roman obișnuit. A participat la un concurs organizat de Opera de stat maghiară, i s-a dat o profesoră de balet care să-l îndrume, a fost angajat și, după 6 luni, a înlocuit chiar pe primul balerin. Aplauze, felicitări... Un curs de perfecționare profesională, roluri de solist, aprecieri din partea unor regizori din țară și de peste hotare, decorarea cu medalia muncii, roluri, repetiții, spectacole, aplauze...

★

A țîriit firav și îndelung o sonerie. Interlocutorul nostru s-a scuzat zîmbînd:

— Pe mine vă rog să mă iertați, am oră.

— Cum, mai ești încă elev?

— Din păcate nu, sînt profesor.

Mi-am stăpînit mirarea ca să nu fiu nepoliticos, deși numirea ca profesor la numai 5 ani de activitate profesională nu-i un fapt ce se întîlnește la tot pasul. L-am rugat pe Albu Aurel să-mi permită să asist la oră.

O sală ca toate sălile de balet din lume, cu bară la perete, pianină într-un colț și cîteva scaune. Vreo 12—15 copii, de 9—10 ani, unii ciufuliți și roșii în obraji de eforturile depuse sau de scurtele încăierări din pauză, așteaptă în rînduri. Începe ora. Un crîmpei dintr-o rapsodie a lui Enescu, Humoresc de Dvorak, uvertură la Carmen... melodiile se rostogolesc în încăpere, umplînd-o deodată cu atmosfera specifică unei asemenea școli. Din cînd în cînd, glasul grav, parcă asprit al profesorului: sauté... jeté... grand battement... plié...

O duzină de pui de om își desfac grațios mîinile, fac pași feerici și mișcări diafane, unii cu un aer degajat, alții strivindu-și limba între dinți pentru a nu trada efortul. Am sentimentul că visez. Simt că am în față unul din izvoarele care alimentează fluviul noii arte romînești. Sînt de-a dreptul vrăjit nu de frumusețea execuției — nici nu poate fi încă vorba de așa ceva —, ci de gîndul că aici, în această sală, sînt poate martorul începutului de drum al unei glorii a coregrafiei noastre.

O scurtă pauză. Felicit pe profesor și îl întreb cum sînt selecționați elevii.

— Vezi, asta e una din cele mai dificile probleme. Dacă greșești puțin trece pe lîngă un mare talent sau, dimpotrivă, poți crea visuri deșarte unui copil fără însușiri native. Tocmai de aceea există colective alcătuite din specialiști, care se deplasează prin sate, pe la școli, pe la cămine culturale, examinînd cu atenție și competență.

Îl vezi pe copilul de lîngă perete, din fund, pe băiețașul cela scund, bălai, cu ochi rotunzi ca de veveriță? Îl cheamă Mureșan Ion. E unul dintre cei mai buni elevi ai mei. Nădăjduiesc că va fi un balerin de mare talent. L-au descoperit în Deuș, un sat de lîngă Cluj. Pînă acum un an și jumătate a fost ciorîng, adică un fel de ucenic la cioban. Vreau ca la 25 de ani — cît aveam eu cînd am început să capăt o îndrumare științifică — să fie un balerin cunoscut în întreaga țară!

Din nou se aude meloioasa uvertură a operei Carmen. Reîncepe lucrul.

— Sauté... jeté... grand battement...

— Succes, mult succes, prietene Albu! Să-l vedem și pe Mureșan cît mai curînd pe scena Operei...

R. C.

Fostul ucenic rihitilor cucerește acum aplauzele publicului Operei maghiare de stat din Cluj, lată-l în „Macul roșu” de Gîlar (sus). Ați ghicit, desigur, în primul plan sînt: Albu Aurel și elevul său Mureșan Ion (stînga).

Ne scriu cititorii

In numărul dv. din octombrie au apărut trei pagini despre Organizația Națiunilor Unite și instituțiile sale. Iar în ziua de 12 noiembrie, Republica Sudan a fost unanim acceptată ca membră a acestei organizații. Ce coincidență! Înainte de a face parte din Organizația Națiunilor Unite, câțiva experți vizitaseră Sudanul, pentru a-i da un ajutor în domeniile agriculturii, igienei și medicinei. De când este membră, noua noastră republică așteaptă un ajutor și o colaborare încă și mai mari din partea O. N. U. Cred în O. N. U. ca în organizația ce poate salva omenirea de dușmanii ai căror soldați poartă războaie, răspinzind neștiința, bolile și foamea“.

MOHAMED GAFFR HAMID
Kartum (Republica Sudan)

SE COMENTEAZĂ ȘI SE SUGEREAZĂ...

Am citit articolul intitulat: «Moscova, orașul celui de-al VI-lea Festival» și aș dori să felicit autorul lui pentru că a dat tineretului lumii o descriere atât de vie și de educativă despre Moscova. Cunoșteam Moscova; totuși am fost cu adevărat surprins aflând că există un număr atât de mare de școli superioare pentru un mare număr de naționalități diferite; de asemenea, am găsit că numărul de muzee, teatre, stadioane, terenuri de fotbal, parcuri sportive, cluburi de canotaj și parcuri este uluitor.

Mă interesează mai cu seamă articolele despre popoarele coloniale sau țările slab dezvoltate și despre sport. Am observat că revista «Tineretul lumii» se referă foarte puțin la tineretul din America Latină și din Indiile Occidentale, deși multă lume nu cunoaște nimic despre tinerii din aceste țări și despre problemele lor“.

RONALD HOOLASIE
Trinidad B. W. I.

Coloquiul cu cititorii noștri

Mai întâi salutări tuturor, deoarece mie îmi revine onoarea de a vă prezenta această rubrică nouă. Vă invit să participați pentru a o face cât mai vie, pentru a da prilejul la dezbateri în care ideile, observațiile, sugestiile ce ni le adresați să se întâlnească sau să se sprijine printr-un efort comun. Dar despre ce este, de fapt, vorba? Vreau să dăm aici în fiecare număr o părere, un răspuns, ca să spun așa, scrisorilor pe care le publicăm. Vreau să răspundem deschis într-un coloquiul cu voi. Să ne arătăm aprobarea, dar și părerile noastre. Într-un cuvânt, am vrea să stăm de vorbă prietenește despre problemele voastre, să vi le împărtășim și pe ale noastre și, printr-un efort comun, să îmbogățim revista noastră sub toate aspectele, pentru ca ea să răspundă și mai bine cerințelor tineretului.

Interesant este faptul că rubrica aceasta o va conduce pe viitor colaboratorul nostru S. Sippel.

Ce părere aveți, prieteni cititori? Să încercăm? Sippel va începe dialogul în luna aprilie. Scrieți-i deci. Scrisorile pe care le publicăm astăzi arată cât de serioase și de multiple sînt și pot să mai fie subiectele.

A. SAVARIS

Primese pentru prima dată excelența dv. revistă. Am citit-o cu mare interes și am admirat orientarea nepărtinitoare, plină de înțelegere și liberă ce se degajă din fiecare din paginile sale minunate ilustrate. Mi-ar plăcea tare mult să pot primi, dacă nu toate, cel puțin câteva din exemplarele apărute.

Vă felicit din toată inima, precum și pe colaboratorii voștri, pentru minunatele eforturi făcute în decurs de 10 ani și vă urez să mergeți tot astfel înainte pentru o mai mare înțelegere a tineretului lumii, care are în fața sa răspunderea realizării viitoare a idealurilor sale de astăzi“.

GUILLERMO COTO CONDE
secretar general al Uniunii Universităților
din America Latină (Mexic)

SE FAC ABONAMENTE... și ni se spune de ce...

Sînt foarte mulțumit să aflu că revista voastră apare în limba arabă. Milioane de arabi vor avea astfel posibilitatea să citească revista aceasta care apără pacea. Apariția ei în limba arabă va contribui la stabilirea unei înțelegeri sănătoase între noi. Trimiteți-mi un număr“.

MOHAMED JASSEB
Alepp-Siria

Vă trimit 8 cupoane postale internaționale, care vă vor permite să oferiți un abonament câtorva tineri. Sper că veți găsi tineri care să-l merite“.

RON MUCY
Branford, Ontario (Canada)

Tineretul lumii” este interesant și foarte apreciat, mai ales de tinerele fete... Am făcut șase abonamente pe un an.

Sper că în puțin timp să mai pot face câteva și pentru alte tinere fete“.

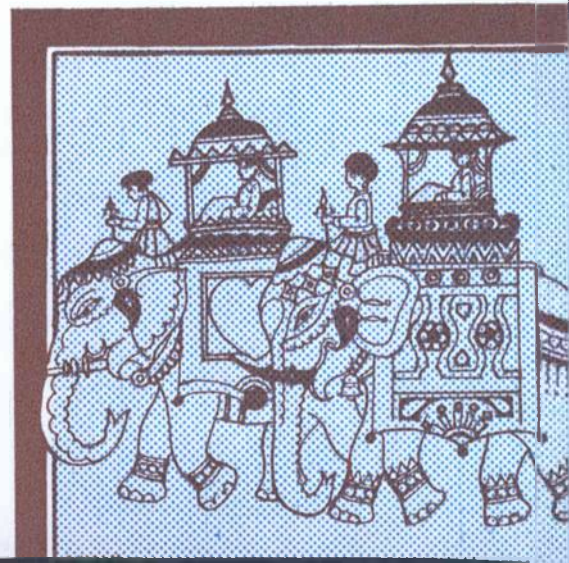
Domnișoara GERBER
Dijon (Franța)

După o convorbire mai adîncită cu unul din abonații dumneavoastră, eu însumi fiind în căutarea unui ideal pentru binele semenilor mei și pentru o pace adevărată și trainică, vă rog să mă lămurii cum se pot face abonamente la «Tineretul lumii»... Țin să vă felicit pentru organizarea pe care o aveți și care ne permite să facem schimb de idei peste frontiere...“

GILBERT JULIA
Geneva (Elveția)

Nu mai vrem povestiri: schițele mici din viața de toate zilele sînt adesea mai interesante decît articolele lungi sau disertatiile“.

JORG SCHIELE
Dresda (R. D. G.)

O dată reuniți și neavînd exemplare de distribuit, am propus să se citească revista cu voce tare și să fie apoi privită pe grupuri. Au urmat nenumărate discuții.

S-au făcut următoarele propuneri:

Revista să aibă un format mai mic și un număr mai mare de pagini; să se publice ultimele descoperiri ale științei însoțite de reportaje grafice; să se dea tinerilor cu talent artistic posibilitatea de a deveni corespondenți străini ai revistei; să se introducă câteva rubrici permanente și mai ales să se mărească rubrica «Schimburilor prin corespondență». Propunerile acestea răspund dorințelor exprimate de diferitele grupuri ale tinerilor creștini din localitate».

ANTONIO VERA
Valencia (Mexic)

SE DISCUTĂ
SE EXPRESSĂ
PUNCTE DE VEDERE.

Sînt fericit de a vedea locul pe care-l acordăți în revistă articolelor scrise de tineri creștini. Nu spun aceasta pentru că sînt eu însumi un creștin pașnic, care mi-am închinat viața pentru a sluji pe Prințul Păcii, ci pentru că articolele acestea ar trebui să ajute mult la risipirea bănuielilor din mintea multor tineri creștini care ne-ar susține altfel, dar care suspectează F.M.T.D. de a fi împotriva creștinilor. Eu însumi aș dori mult să scriu un articol: din păcate, am aproape 40 de ani și abia m-aș mai putea numi «tînăr»; de altfel, mai sînt și alți preoți în lume care doresc să-și exprime părerea.

Aș vrea să propun doar două lucruri: mai întii, ar trebui să se țină un Congres Mondial Creștin al Păcii. Dacă s-ar putea organiza aceasta, cu rezultate bune, ar avea o mare influență asupra bisericilor creștine, dintre care multe rămîn în urmă la îndeplinirea sarcinii primordiale de astăzi: construirea păcii.

În al doilea rînd, creștinii au încredere în rugăciune. Rugăciunea este inutilă fără acțiuni, iar dacă vrem să muncim efectiv pentru pace, trebuie să ne rugăm pentru ea (și pentru F.M.T.D.). Există o cruciadă a Rugăciunii pentru Pacea Mondială, deschisă nu numai creștinilor, ci și tuturor acelor care cred în rugăciune. Singura obligație ce o avem este de a ne ruga zilnic pentru pace. Am vrea să primim mulți cititori ai «Tineretului lumii» în această frăție a rugăciunii, căci știm că ei se vor ruga și vor munci pentru pace și că în mîinile lor este viitorul».

S. S. GEOFFREY P. T.
Paget King (Marea Britanie)

Această frumoasă ilustrată din India ne-a fost adresată de prietenul nostru B. Bhansali

RĂSPUNS LA ARTICOLUL LUI DEREK STONE

Scrisoare
de la un
cîțitor japonez:

Dragă Derek Stone,

Sînt membru al Societății „Mișcarea Creștină a Păcii din Japonia”. Am primit „Tineretul lumii” nr. 8 din 1956 și am citit de mai multe ori articolul dv. „Să risipim bănuielile și suspiciunile reciproce”, care m-a pus pe gînduri. (Scriu această scrisoare subliniind faptul că nu-mi pot exprima ideile prea limpede în limba engleză.) Sînt foarte mulțumit să aflu că sînteți și membru în Consiliul F.M.T.D. și adept al religiei creștine. Pentru noi tinerii există mult mai multe puncte ce ne unesc decît puncte care să ne despartă pe unii de alții. Schimbul nostru de scrisori marchează încă un pas pe calea înțelegerii mondiale. Sînt, fără îndoială, multe idei pe care le-am putea împărtăși transmițîndu-le prietenilor noștri ca mesaje de bunăvoință. După cum spuneți, în Japonia sînt nenumărați tineri ce așteaptă cu nerăbdare festivalul. Dar trebuie să fim prudenți în ceea ce privește efectele comunicației dintre mase în actuala situație mondială.

N-aș vrea să vorbesc de spiritul lui Hristos numai în cuvinte. Vorbind de politică, trebuie să înțelegem că logica religiei este diferită de aceea a filozofiei (științei). Vă asigur că la noi sînt mulți tineri creștini care studiază materialismul dialectic ca sistem științific. În viața noastră de toate zilele trebuie din ce în ce mai mult să ne preocupăm de studiile științifice, și materialismul dialectic nu este decît o știință naturală. Oamenii au păreri diferite asupra căii ce duce la stabilirea păcii mondiale, dar cel ce urmează o metodă cu adevărat umanitară și științifică va atinge acest țel comun. Să ne începem, așadar, activitatea pe baza vieții reale, în ciuda tuturor contrazicerilor ce mai există!

În Japonia există astăzi multe obstacole care împiedică munca de reconstrucție. Astfel, de pildă, sînt: problema bazelor militare americane, preoții străini din bisericile noastre, cursa reînarmărilor, impusă de guvernul Statelor Unite, etc...

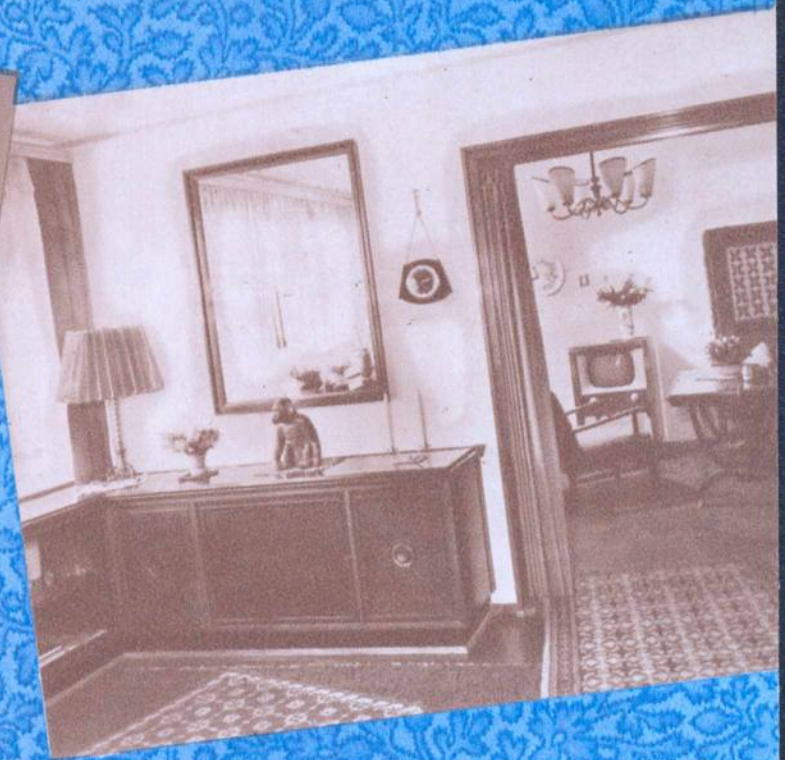
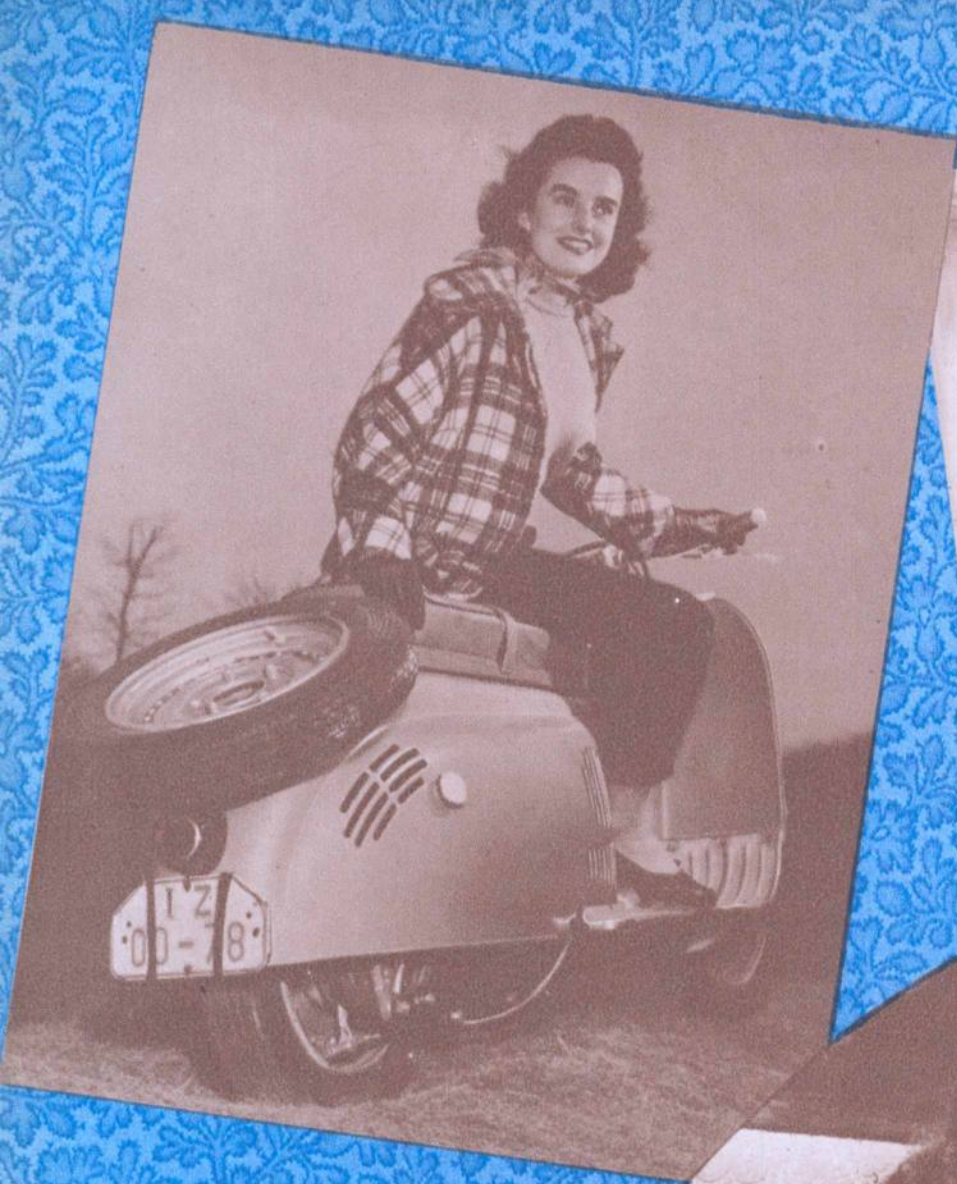
Trebuie, de asemenea, să luptăm împotriva partidelor conservatoare pentru a menține noua noastră constituție — numită „Constituția păcii” —, deoarece partidele conservatoare japoneze și guvernul Statelor Unite se străduiesc să înlocuiască această nouă constituție cu cea veche, aplicată cu atîta rea-credință de militariști. De curînd, a fost o criză în democrația și în învoămintul japonez. Mi se pare că americanii își propun să devină stăpîinii țării întregi, atît prin politica lor cît și prin forță. Iată de ce aceste evenimente mă neliniștesc. Atunci, cum am putea noi contribui la această sarcină nobilă de a întări înțelegerea internațională? Cred că trebuie, mai ales, să respectăm drepturile individuale și să nu uităm niciodată că „ceea ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”.

Aș vrea să vă amintesc că ziua de 3 mai 1947 este pentru noi, japonezii, o zi memorabilă. Este ziua proclamării noii noastre Constituții. Ziua aceasta marchează renașterea țării noastre. O dată cu această nouă Constituție, poporul nostru japonez a proclamat că va deveni de acum înainte o națiune democrată și pașnică. Faptul acesta nu ne-a bucurat numai pe noi, ci lumea întregă, care l-a salutat cu multă căldură. Noua Constituție ne indică principiile după care ne putem reconstrui țara pentru a trăi în ea ca o națiune pașnică.

Am sprijinit din toată inima inițiativa F.M.T.D. în favoarea păcii mondiale. Este un fapt bine cunoscut că F.M.T.D. a fost organizată de tineri cu țeluri nobile. Sînt convins că și noua Japonie trebuie să fie construită de tineri cu conștiința curată și cu o mare putere de voință. Să facem deci tot ce putem pentru construirea unei lumi pașnice prin forța sincerității celor tineri. Aș vrea să servesc drept punte peste cele șapte mări. Vă mulțumesc pentru articolul dv. instructiv din „Tineretul lumii”.

Al dv.

MARIZO TAKIWA
(Ashigara — Shimo — Grun
Kanagawa — ken, Japonia)

Visual

Antoaneta visează... Este ea oare singura care visează? Nu, toate Antoanetele din lume își făuresc visuri. Desigur, nu toate la fel, e drept. Aceasta mai depinde și de situația, de țara și bineînțeles și de caracterul lor, de felul lor de a fi.

★

Antoaneta visează... În viața tanzetei, ea vede realizându-se, una după alta, toate dorințele ei de fiecare zi, acele dorințe pe care pînă acum doar **visul** i le-a mai satisfăcut. Imaginația ei o transportă mai înlăuntru în acel cabinet medical, unde i-ar plăcea să negheze asupra sănătății copiilor. Apoi, într-o căsuță draguță, unde i-ar plăcea — deși s-ar mulțumi și cu o locuință mai modestă — să și întemeieze într-o zi căminul cu băiatul pe care-l iubește. Antoaneta ar mai vrea să facă o călătorie lungă, să plece într-un avion de argint — și de ce nu?! — care să o ducă departe să vadă alte țări, să cunoască viața tinerilor tete din alte țări. „Vai! ce rochie frumoasă de seară!... Dacă aș avea o astfel de rochie, aș pune-o duminică și m-aș duce cu Robert la dans. Mi-ar sta bine?”. Da, bineînțeles, Antoaneta, îți țin de mînuțe! Acum a venit primăvara și o dată cu ea zilele frumoase, soarele ce aduce bucurie în inimă. Și Antoaneta visează plimbări lungi în aer liber, în natură, într-un scuter, simte mireasma primăverii mîngîindu-i fața...

★

Visează, Antoaneto,... visează... Te vei trezi și te vei întoarce la ocupațiile tale obișnuite, poate la problemele tale obișnuite... Dar visele tale, ca și ale tuturor celorlalte tete tinere, se vor realiza într-o zi, poți fi sigură. Numai nu aștepta ca situația să vină de la sine. Ea depinde în primul rînd de tine, de propriul tău efort. Chiar dacă îți se pare neînsemnat, adăugat celor al tuturor tinerelor ce luptă pentru o viață mai bună, el va deveni o forță puternică, capabilă să realizeze dorințele tale cele mai prețioase!

FRANÇOISE

Antoaneta!

Sprijină pe deplin festivalul

- Un articol de GIANCARLO GUARELLI -

În fiecare țară se intensifică pregătirile, ținându-se seamă de propunerile făcute la Moscova cu prilejul întrunirii Comisiei Internaționale de Pregătire a celui de-al VI-lea Festival. După ce s-a trecut în revistă situația internațională, s-a ajuns la concluzia că ea s-a agravat, ceea ce scoate în evidență valoarea festivalului ca mijloc pentru o vastă întâlnire. Deoarece reprezentăm gândirea și orientarea tineretului socialist italian, sîntem preocupați să subliniem motivele ce domină pregătirea festivalului, gîndindu-ne că astăzi, mai mult ca oricînd, se cuvine să fim cu picioarele pe pămînt, fără să ne lăsăm antrenati prea ușor de entuziasm. Mai presus de toate trebuie să privim lucrurile bine în față și să judecăm în mod obiectiv. Nu am fi consecvenți cu acest principiu fundamental dacă am afirma, de pildă, că totul merge bine în Italia și că există condiții pentru a se crea în jurul festivalului minuni de inițiativă cu tot atîtea rezultate pozitive.

Sîntem departe de aceasta la noi în țară. Și tocmai pentru că recente evenimente internaționale au influențat în mod obiectiv discuțiile interne și raporturile politice ca și desfășurarea discuțiilor și a căutării unor puncte comune de întâlnire între diferitele forțe, facem toate eforturile pentru a face cunoscut festivalul, adresîndu-ne întregului tineret italian, indiferent de organizația din care face parte.

Totuși, auzim de multe ori zicîndu-se (de pildă de către catolici, social-democrați, republicani): nu e decît propagandă sau alte observații de genul acesta...

După părerea noastră, pentru a remedia toate acestea și pentru a înlesni restabilirea unui climat de încredere și de destindere, trebuie un efort special din partea întregii mișcări muncitorești și a Uniunii Sovietice. Trebuie să căutăm să fim cît mai consecvenți pentru ca o dată luată o inițiativă atît de valoroasă, atît de necesară ca cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului, să nu poată nimeni să ne acuze de demagogie, ci, dimpotrivă, toți să poată fi de partea noastră, indiferent de părerile politice sau de concepțiile lor ideologice.

Tema păcii, a prieteniei adăugată la un spirit loial de colaborare este mult prea importantă pentru a nu fi apărată împotriva oricui și de aceea tinerii socialiști italieni își dau adeziunea lor deplină la cel de-al VI-lea Festival, reînnoindu-și încrederea în orice inițiativă ce tinde în mod sincer să îndepărteze primejdia unui nou război și făcînd eforturi ca în fiecare colț al lumii popoarele și guvernele să lupte pentru stabilirea unor raporturi de prietenie din ce în ce mai strînse, pe baza respectării reciproce a tuturor forțelor și tuturor ideilor.

În Italia vom munci pentru festival, păstrînd mereu prezentă această necesitate și această poziție și sîntem convinși că mergem spre rezultate bune.

Și chiar în timpul reuniunii Comisiei Internaționale de Pregătire a celui de-al VI-lea Festival am crezut de cuviință să facem cîteva propuneri, ținînd seamă de situația specială din Italia și problemele ridicate aici. Aceste propuneri făcute și acceptate ne-au satisfăcut pe deplin, în ceea ce privește posibilitatea de a constitui în afara delegațiilor oficiale grupuri speciale de observatori. Ele ar veni la Moscova nu pentru a participa direct la diferite aspecte ale festivalului ci pentru a se informa de această inițiativă și pentru a intra în legătură

cu tineretul sovietic și cu realitățile din țara sa. Importanța acestui lucru constă tocmai în posibilitatea ce se oferă tineretului din acele organizații care nu participă în mod oficial la cel de-al VI-lea Festival și care nu este dispus să intervină decît în calitate de observator.

Cererea aceasta am prezentat-o în sfîrșit direct reprezentanților tineretului sovietic pentru ca să dea fiecărui italian ce intenționează să vină la Festival, fie ca delegat, fie ca observator, garanția că o dată sosit la Moscova își va putea da seama în mod suficient de realitatea sovietică printr-un contact direct și reciproc cu tineretul sovietic, cu organizațiile sale, cu problemele sale și cu modul său de viață. Noi am făcut demersul acesta — ce ar putea părea inutil dat fiind calitățile ospitaliere și dorința tineretului sovietic de a întîlni tineretul din alte țări — deoarece știm că în Italia sînt nenumărați tineri de păreri cele mai diferite care doresc să viziteze Uniunea Sovietică și să-și dea seama concret de realitate.

Sîntem convinși că cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie poate deveni de pe acum un mare subiect de discuție și de dezbateri în jurul temelor care sînt cel mai mult resimțite actualmente de oameni. Tineretul socialist italian urează ca aceasta să fie dorința ce însuflețește tineretul din fiecare țară.

ianuarie 1957

Sufletul

și
inima

sa...

de DINA GANDI
directoarea unui teatru dramatic
(provincia Gudjarat, India)

Am hotărît să fac tot ce-mi va sta în putință pentru ca provincia mea să fie reprezentată la întîlnirea de la Moscova în toată strălucirea artei sale, pentru ca la această întîlnire a

prieteniei să participe cei mai buni dintre tinerii noștri artiști.

India cunoaște actualmente o mare renaștere culturală ce se dezvoltă în ritm foarte rapid. După ani lungi de influență străină, arta noastră este din nou însuflețită de aerul proaspăt al libertății, după cum spuneau înțelepții din antichitate, „Cultura dă naștere culturii“. Guvernul nostru, instituțiile noastre naționale și întreg poporul sprijină călduros și cu entuziasm avântul acesta al noii culturi ce se bazează în mod puternic pe bogata noastră moștenire coregrafică, dramatică, muzicală și literară. Sper în mod sincer că prin prezentarea la festival a celor mai bune numere ale noastre vom oferi un dar frumos tineretului lumii.

India posedă astăzi numeroase trupe dramatice ce prezintă genuri diferite. Acestea se străduiesc să scape de orice influență străină dăunătoare pentru a regăsi caracterul național autentic al artei noastre. Serbările închinat Zilei republicii au arătat bogăția dansurilor noastre populare. Vom încerca să arătăm unele din ele tineretului din lumea întreagă în forma lor originală. Se vor mai produce la festival și diferite ansambluri dramatice, muzicale și coregrafice clasice.

Ca în toate celelalte domenii, tineretul din țara noastră muncește cu entuziasm și în cel cultural și artistic. Iar inițiativele în care își pune tot sufletul și toată inima sînt veșnic încununat de succes.

ARTĂ CRONICĂ A PREGĂTIRILOR — SCURTĂ CRONICĂ A PREGĂTIRILOR — SCURTĂ CRONICĂ A PREGĂTIRILOR

La Glasgow s-a ținut o conferință a tineretului scoțian. Convocată din inițiativa uneia dintre cele mai importante organizații culturale din Scoția, conferința aceasta a grupat pe reprezentanții a 51 de organizații, inclusiv Comitetul Național al Tineretului Conservator. Asociația Scoțiană a Caselor Tineretului, cluburile tinerilor fermieri, Congresul Național Scoțian, asociațiile scoțiene ale înotătorilor și atleților, Uniunea Sindicală a Minerilor etc.

O reuniune a reprezentanților organizațiilor tineretului creștin englez a avut loc de asemenea cu participarea quakerilor din Londra, luînd hotărîrea să favorizeze prin toate mijloacele participarea activă a tineretului englez creștin la Festivalul de la Moscova.

Festivalul este sprijinit de organizațiile cele mai importante, dintre care și Confederația Tinerilor Mexicani, Federația Națională a Studen-

S-a creat un comitet național larg reprezentativ și comitete provinciale. Comitetul provincial de pregătire de la Concepcion cuprinde,

de pildă, pe reprezentanții Asociației tinerilor evangheliști, ai Asociației tinerilor catolici, ai Asociației tineretului universitar, ai Orchestrei municipale, ai Corului universitar, ai Centrului studentesc al diferitelor facultăți și colegii din universitate, ai diferitelor grupări sportive, culturale și politice.

În toată țara se strîng bani pentru călătoria delegațiilor la festival.

Pregătirile sînt coordonate de Comitetul internațional al tineretului islandez, din care fac parte reprezentanții Tineretului Socialist Islandez, cei ai organizației studenților radicali, ai secției de tineret a Uniunii Sindicale „Dagesbrun“, precum și reprezentanții Uniunii Elevilor Meșteșugari.

Comitetul național finlandez al festivalului cuprinde Uniunea Tineretului Democrat Finlandez, Organizația Tineretului Suedez din Finlanda, mai multe organizații profesionale, diferite ansambluri culturale și tineri artiști individuali.

16 comitete provinciale de pregătire au fost create în țară, cel mai activ fiind acela al orașului Lahti.

ților Tehnicienii, Uniunea Tineretului Comunist etc.

În diferite colțuri ale țării s-au creat comitete de pregătire a festivalului.

Tineretul mexican își propune să trimită 100 de delegați la festival. Studenții de la Universitatea națională autonomă și-au exprimat dorința de a trimite și ei un grup de delegați.

În nenumărate orașe și sate mexicane au început colectările de fonduri pentru călătoria delegațiilor la Moscova. La Mexico s-a organizat o licitație permanentă la care se pot cumpăra atât obiecte de menaj cît și tablouri ale pictorilor cunoscuți. Toate încasările sînt vărsate la Fondul festivalului. Țăranii mexicani și indienii finanțează și ei participarea tineretului mexican la festival. Ei oferă bumbac, legume, cafea, care se vînd toate la licitație. Intelectualii dau și ei un mare ajutor tineretului, scriitorii — prin banii pe care-i donează Fondului festivalului, iar pictorii oferindu-și tablourile. Astfel, Fondul festivalului s-a îmbogățit cu tablourile eminentilor pictori Diego de Rivera și Siqueiros, cu gravurile făcute de binecunoscutul grup intitulat „Taliere de grafica populară“.

În deza de a organiza un festival la Moscova a găsit mare răsunet în diferitele pături ale tineretului canadian, mai ales printre tinerii creștini și studenți. Comisia Națională a Adunării Mondiale a Tineretului s-a declarat gata să conducă pregătirile delegației canadiene.

Comitetul de pregătire a festivalului din Japonia duce o largă acțiune de propagandă pentru participarea tineretului nipon la Festivalul de la Moscova. Filmul „Întîlnire la Varșovia“ a fost vizionat la nenumărate adunări.

Ansamblul U.T.M. a vizitat numeroase țări: Franța, Anglia, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Uniunea Sovietică... În fotografia noastră: membrii ansamblului împreună cu tineri englezi dansind renumita „Periniță” pe străzile Londrei

ANSAMBLUL U.T.M.

se pregătește
pentru

Festival

Reportaj pentru revista
„Tineretul lumii”

ment din cunoscutele melodii populare românești, cu frânturi din operele lui Verdi, Mascagni sau Strauss, sau cu săltărețele ritmurile ale „horelor” și „sîrbelor” printre care nu lipsește, desigur, mult răsbindita „Periniță”.

— Ce-i aici? Cine sînt cei care-l fac să „întîrzie” pe trecătorul nostru mai mult sau mai puțin grăbit?

Aici este locul de întîlnire al celor 270 de membri ai renumitului ansamblu românesc de cîntece și dansuri al Uniunii Tineretului Muncitor.

cular, iar acum e studentă în anul II la facultatea de medicină. Dumitru Brebenel a venit în ansamblu dintr-o școală medie. Astăzi e student în ultimul an în clasa de canto a Conservatorului „Ciprian Porumbescu”. Întreg ansamblul e un grup unit de tineri entuziaști, dintre care cel mai „bătrîn” nu are mai mult de 26 de ani. Crimhilda Cristescu are doar 16 ani și a obținut anul trecut, la cel de-al V-lea Festival Mondial de la Varșovia, premiul I la concursul pentru pian.

PREGĂTIRI PENTRU MOSCOVA

— Ce surprize rezervați tineretului lumii pentru viitorul festival de la Moscova?

La întrebarea aceasta, Marin Constantin ne răspunde în timp ce vizităm împreună sălile de repetiții, pline la ora aceea.

— Într-un fel putem spune că pentru noi Festivalul de la Moscova a și început...

— Cum adică?

— E vorba doar de pregătiri, nu chiar de desfășurarea propriu-zisă a festivalului. Poți

ZECE ANI DE ACTIVITATE

Aflînd scopul vizitei noastre, dirijorul principal al ansamblului, Marin Constantin, un tînăr simpatic și deosebit de amabil, ne spune:

— Mă bucură mult interesul revistei „Tineretul lumii” pentru activitatea ansamblului nostru, tocmai acum cînd am împlinit zece ani de activitate. S-ar putea spune că sîntem cam de aceeași vîrstă, adăugă zîmbind interlocutorul nostru, referindu-se, după cum ați bănuț, la „etatea” revistei „Tineretul lumii”, care și ea a împlinit nu de mult zece ani de existență.

Și cu legitimă mîndrie, fără a fi însă lipsit de modestie, dirijorul Marin Constantin ne relatează cîteva crîmpeie din viața acestui valoros ansamblu de artiști amatori:

— La început am fost pușini la număr; o simplă brigadă artistică de tineret care susținea spectacole pe marile șantiere de construcție, în uzine, școli, instituții. Acum sîntem mulți, și forțele noastre sînt mai mari.

Biografia ansamblului se îmbogățește cu biografia fiecăruia dintre membrii săi.

Ecaterina Ivașcu a intrat în corul U.T.M. chiar de la început. Era o simplă muncitoare. În timpul ei liber împlătea învățătura și distracțiile cu repetițiile. A dat liceul în parti-

Un moment dintr-un dans din Vlașca în timpul repetiției

auzi deseori la repetiții: „Cîntecul ăsta e pentru festival” — cu glas plin de răspundere. Cu reproș: „Așa o să te prezinți și la Moscova?” (De, se mai întîmplă să și greșescă cîte unul...) Alteori gînditor: „Oare o să mergem la festival?” și apoi hotărît: „Visul nostru e să ajungem la Moscova, trebuie să fim la festival!”

— Corul ansamblului, ne spune mai de-

Sîntem în fața clădirii cu șapte etaje a Casei tineretului de pe strada Gutenberg din București. Ajuns pe trotuarul din fața casei, în fiecare seară trecătorul își înalță capul surprins, încetinește pasul său, chiar stă locului cîteva clipe. Curiozitatea lui îi e răsplătită cu un frag-

4 păreri despre Festival

» Festivalul este o manifestare necesară și foarte folositoare pentru tineretul din toate țările”.

SARDER MUHAMMED DAUD
prim-ministru al Afganistanului

» Scopesc că ideea festivalului este remarcabilă și că trebuie să fie realizată”.

M. KESKAR
ministru Informații și al
Radiodifuziunii Indiene

» Viitorul aparține tineretului. De aceea salut festivalul. Doresc din tot sufletul ca tineretul Greciei să participe cît mai activ la festival”.

POSANIS KATHODAS
primarul Atenei (Grecia)

» Festivalurile permit tineretului din toate țările să se cunoască și să se înțeleagă mai bine. Sprijin festivalurile internaționale și aș dori ca ele să aibă loc în flecare an și nu o dată la doi ani”.

ADNAN AL-HAKIM
președintele partidului Najarek
(Liban)

parte prietenul Marin Constantin, învață cîntece noi pentru festival. Acum ne străduim să interpretăm cît mai bine o suită din cîntecele tineretului lumii, aranjate de compozitorul român Viorel Doboș.

Unele compoziții vor fi executate în limbi străine. Astfel repetăm: „Madona mia cara” de Orlando di Lassus, în limba italiană, „Marșul partizanilor”, în limba franceză, cîntecul chinez — „Tung-Tung-Hung”, în limba originală și alte cîntece în engleză, rusă, polonă, maghiară, germană, oehă și spaniolă.

Tinerii din corpul de balet al ansamblului, sub conducerea maestrei Aurelia Săușeanu,

pun la punct o suită de jocuri romînești din Bistrița-Năsăud, un dans din regiunea Arad și jocul moldovenesc „Freamăt de primăvară”. Înainte de aceasta, tinerii dansatori au stat mai mult timp în provinciile Oltenia și Transilvania pentru a observa și studia în amănunt măiestria cu care țărăniile interpretează jocurile populare.

— O ultimă rugăminte: vrei să adresați cîteva cuvinte cititorilor „Tineretului lumii”?

— Nu le pot spune decît altii: La revedere, pe curînd la Moscova!

AURELIA PĂUN

„Tineretul brazilian va face bine mergînd la festival”

convorbire cu dirijorul brazilian
EDUARDO DE GUARNIÉRI

Înainte de a-l întîlni pe Eduardo de Guarniéri aș vrea să-mi amintesc tot ce am auzit despre acest celebru dirijor brazilian. De origină italiană, el a studiat muzica mai întîi la Veneția, apoi la Paris. De Guarniéri a condus un cvartet cu care a făcut turnee mai peste tot în Europa, apoi mai multe orchestre în Italia. Cam în 1935 s-a stabilit în Brazilia, și, actualmente, dirijează orchestra simfonică municipală din Sao Paulo.

... Un bărbat lat în umeri mă întîmpină. Cu un surîs amabil, domnul de Guarniéri îmi oferă o țigară. Îl întreb mai întîi despre viața muzicală din Brazilia.

— Nu vă mirați de punctul meu de vedere. Am impresia că muzica braziliană a depășit-o în prezent pe cea din toate celelalte țări ale continentului american. Aceasta se explică mai întîi de toate prin faptul că marea majoritate a muzicanților noștri se inspiră din operele nemuritoare ale popoului brazilian.

Începuturile mișcării progresiste din muzica braziliană sînt legate de opera marelui compozitor Villalobos. El a scris primul muzică bazată pe melodii naționale braziliene. Noțiunea de „muzică națională braziliană” nu exista înainte de el, și ca adevărată muzică se considerau doar melodiile importate din Italia, Franța sau Germania. Opera lui Villalobos a exercitat o influență binefăcătoare asupra multor muzicanți talentați, printre care trebuie citați, cred, Camargo Gvarneri, Claudio Santoro, Francisco Mignone, Radamez Gnatoli.

Totuși, după cel de-al doilea război mondial în mediile noastre muzicale au avut succes formele muzicale complicate. Aceasta se datorează muzicantului german Kolereuter care, după sosirea sa în Brazilia, a început să introducă aici tendințe formaliste. Kolereuter a avut admiratori și adepți;

printre aceștia sînt: de Vigniolis și Schröder, pe care îi consider drept cei mai talentați. Ascultînd muzica lor, mă întreb de multe ori: pentru cine și cu ce scop au compus-o?

— Ce loc ocupă jazul în viața muzicală braziliană?

— Un loc foarte important, îmi răspunde de Guarniéri. La noi, în America de Sud, muzica de jaz place foarte mult. Nenumărate orchestre de jaz de la noi nu execută decît muzică inspirată din melodii populare. Cred că am dreptate cînd afirm că aceste orchestre de jaz sînt foarte folosite. Din păcate, avem însă și multe orchestre de jaz a căror acțiune este pur și simplu vătămătoare.

Mi-e teamă că rețin prea mult pe interlocutorul meu, totuși îi cer voie să-i mai pun o întrebare. Cu un zîmbet, Eduardo de Guarniéri face un semn afirmativ cu capul.

— Ce credeți despre participarea tinerilor muzicanți brazilieni la cel de-al VI-lea Festival?

— Părerea mea este că festivalul nu va servi decît o singură cauză: progresul omenirii. De aceea, cred că tineretul brazilian va face bine mergînd la Moscova, deși situația mondială actuală ar putea dauna realizării acestui proiect. Dorința mea cea mai mare este să se desființeze toate barierele din relațiile între popoare și schimbul cultural internațional să favorizeze progresul tineretului nostru!

Îi mulțumesc din suflet lui Eduardo de Guarniéri pentru acest interviu. El îmi dă fotografia sa cu dedicația:

„Revistei „Tineretul lumii” cu sentimentele mele prietenești”.

A. GALINDO

Ce să discutăm la MOSEOVA?

Școala superioară germană de Cinematografie ar dori să participe la dezbaterile ce vor avea loc cu prilejul seminarului de cinematografie din cadrul Festivalului de la Moscova. Credem că întrebările ce urmează ar trebui să fie în centrul discuției:

Ce așteaptă tineretul de la filme? Credem că în ceea ce privește dorința tineretului de a vedea filme de aventuri există o unanimitate. Tinerii cîneaști se află astfel în fața unor probleme ce s-ar putea rezuma în felul următor: **Ce gen de erou trebuie prezentat pentru a entuziasma tineretul? Unde putem găsi, în trecut sau în prezent, un moment romantic sau o aventură care să poată înflăcăra și trezi dorințe asemănătoare? Unde să găsim misterul și necunoscutul care, pentru a fi cucerite, cer eforturile și participarea tineretului?** Întrebări nenumărate, dar ale căror răspunsuri devin neînsemnate o dată ce filmele au fost turnate! Pentru a educa tineretul, pentru a-l face să lupte cu îndrăzneală, să fie gata să contribuie prin eforturile sale la bunăstarea omenirii, filmele trebuie să caute să trateze problemele acestea conform dorințelor tineretului și necesităților dezvoltării sale sociale. După părerea noastră, nu există disensiuni pe această temă. Problema de discutat este doar: „În ce mod” să prezentăm aceste filme?

Bineînțeles, este imposibil să spunem aici cum se poate rezolva aceasta. Dar toți cîneaștii au în fața lor o problemă centrală și o primejdie totodată: subiectele de aventură și cele paslonante trebuie să aibă o orientare care să slujească societății; primejdia se prezintă sub două aspecte: primul — în care cad din cînd în cînd regizorii — este acela de a împrumuta o cale dogmatică ce nu ține seamă de cerințele tinerilor spectatori; celălalt este că aspectul romantic și de aventură depășește cîteodată limita și nu corespunde cerințelor societății în ceea ce privește educația tineretului.

Soluționarea acestor două dificultăți apare poate în răspunsul la întrebarea noastră: „În ce mod” să prezentăm filmele pentru tineret? Vrem să expunem doar acest lucru aici și nicidecum să-l explicăm. Aceasta va fi datoria participanților la seminarul de la Moscova.

CONSILIUL ȘCOLII SUPERIOARE GERMANE DE CINEMATOGRAFIE.

„Poftiti In Vagoane...”

de JEAN LAFITTE

Tot timpul convorbirii nu se gândise decât la Jacqueline, care trebuia să plece chiar în aceea seară la Bordeaux. Știrea îi parvenise în aceeași zi printr-o telegramă trimisă de tatăl său... „Mama ta se întoarce de la spital, vino repede”. Tânăra fată își închipuise imediat situația. Mama ei se plîngea de mult de dureri la coloana vertebrală; poate că trebuia operată. Un frate la uzină, celălalt la școală, sora ei, Mireille, era doar de 11 ani, iar tatăl nu avea mijloacele necesare pentru a-și permite o femeie de serviciu... Ceruse îndată un concediu de la șeful ei de serviciu.

— Ai drept la opt zile cu plată, dar nu le poți încasa decât după un an de serviciu.

— Și ce trebuie să fac atunci?

— Ia-le fără plată, casa noastră nu dă aconturi în condițiile acestea. Tot ce aș putea obține pentru dumneata este să îți se facă socoteala și să îți se dea ce îți se cuvine pînă astăzi.

— Dar slujba mea?

— Ai s-o reiei la întoarcere.

— Dar dacă trebuie să-mi prelungesc concediul?

— Atunci nu mai garantez!

Ea se duse și la responsabilul sindical, Anatole, care îi spuse:

— Du-te liniștită, n-o să te lăsăm în pană.

Jacques o întrebă:

— Ai să te întorci curînd?

— Dacă mă întorc, da.

— Dar ce, s-ar putea să nu mai revii?

— Dacă mama nu mai poate munci un timp mai îndelungat, n-am să-l pot lăsa pe tata singur.

Bietul băiat rămase cam încurcat. Nu știa ce să facă pentru ca s-o liniștească; se oferă să-i ajute.

— Bine, vino să mă iei deseară

de la hotel și ai să mă ajuți să duc valiza, îi spuse Jacqueline.

Plecînd de la slujbă, se duse la gara Austerlitz să-i ia bilet și să-i rețină un loc la trenul de noapte. Întorcîndu-se acasă, o întîlni pe Laure. Deoarece mai avea încă o oră întregă pînă să se ducă la Jacqueline, parcurse pe jos drumul pe care-l străbătuseră la prima lor întîlnire, rămase o clipă pe Pont des Arts, reproșîndu-și în minte că nu-i spusese mai multe în seara aceea cînd, copleșiți de fericire, se strînseseră în brațe fără să se gîndească la ziua de mîine. Mîine? Da, tocmai trebuiau să-și petreacă împreună ziua liberă. Jacques obținuse să facă schimb cu Jules pentru a fi liber în aceeași zi cu ea și își promisese să o conducă la Versailles, pe care ea nu-l văzuse niciodată. Dimineața ar fi trebuit să viziteze castelul, să ia dejunul la restaurant, pe o terasă. După masă s-ar fi plimbat împreună în grădina Reginei, liliacul era precis în floare... Iar seara, mulțumită unui mandat primit de la tatăl său, ar mai fi putut să-i plătească masa la restaurant, să meargă cu ea la un spectacol...

Așteptase atîtea de la ziua de mîine, iar acum toate promisiunile acestea îi scăpau din mîină, cine știe, poate pentru totdeauna, din cauza plecării ei subite.

În coridorul hotelului, o femeie cu o figură de matroană îl opri din drum.

— Pe cine căutați, domnule?

— Am venit să iau bagajele domnișoarei Jacqueline Leroux.

— Al șaselea la stînga, ușa din fund. Vă așteaptă. Ajunse sus gîfîind și așteptă cîteva clipe înainte de a bate la ușă.

— Cine-i? întrebă Jacqueline.

— Eu sînt, Jacques.

— O clipă.

Îi deschise ușa. Era îmbrăcată cu o fustă și o bluză albă, cu părul bine strîns. Se sărutară lung.

— Stai, te-am umplut de ruj.

Îi șterse colțul buzelor cu o batisută minusculă și se așezară unul lîngă altul pe marginea patului. Ea îi luă mîna într-a ei.

— Pune mîna să vezi cum îmi bate inima...

El o strînsese tare în brațe și se sărutară iar. Apoi ea se desprinsese încet din brațele sale:

— Nu, Jacques, nu acum, mai tîrziu, îți-o promit...

Avea ochii înroșiți de plîns și se apucă să mai strîngă cîteva bibelouri pe care le lăsase afară. Valiza, de carton era pe un scaun. Nu era încă închisă. Jacques își aprinse o țigară și se mai uită prin odaie. Camera nu era mai mare ca a lui, iar fereastra mansardată dădea într-o curte; tîna fața atîrnase acolo două ghivece cu plante verzi.

— Înfloresc vreodată?

— Nu, pentru că aici nu vine soarele. Dar sînt frumoase, nu? Portăreasa mi-a promis că o să le stropească.

— Crezi, așadar, că ai să te întorci?

— O doresc din tot sufletul.

Tîna observă că pe mîsuța de noapte, lîngă patul de fier, era fotografia lui, înrămată.

— Asta o iau cu mine, spuse ea bîgînd-o într-o plasă. Se mai uită prin dulap și sertare, să vadă dacă nu uitase ceva, împături prosopul ce atîrna alături de spălător, acoperi patul cu cuvertura și mai luă cu ea și un buchetel de violete, pe jumătate ofilit, care se găsea

pe marginea cîminului. Un buchet oferit de Jacques...

— Luăm un taxi, spuse el cînd reuși — după a treia încercare — să-i închidă valiza.

— O să te coste prea scump!

Se opri la portar și plăti socoteala, iar cînd se suiră în mașină îl întrebă:

— Cît îți datorez?

— Pentru ce?

— Pentru biletul de tren.

— Nimic, îți-l ofer eu.

Ea protestă.

— Ascultă, era prevăzut în bugetul meu de mîine.

Ceea ce nu îi spusese încă era că îi luase bilet de clasa a doua și că îi reținuse un pat în vagonul de dormit. Această surpriză o află abia în clipa cînd, pe peron, impiegatul o conduse respectuos pînă la compartimentul ei.

— Poftiți, doamnă, cușeta de sus. Am eu grijă să vă trezesc înainte de Bordeaux. Dar mai aveți timp, trenul pleacă abia peste trei sferturi de oră.

— M-a luat drept soția ta, îi spuse ea cînd coborî din vagon.

— Și de ce nu, mă rog? făcu Jacques strîngîndu-i brațul mai tare. Ea plecă ochii.

— Zău, ai cam făcut nebunii pentru mine!

— N-ai să fii atît de obosită!

O conduse la bufet și șezură acolo cîteva clipe. Doi marinari tineri se instalară la masa vecină trăgînd cu ochiul înspre bancheta pe care își pusese sacii lor mari, ce împiedicau circulația. Un soldat cu beretă roșie care bea ceva la tejghea cu o fată îl întrebă:

— Dar ce, băieți, plecați în Vietnam?

— Nu, sîntem în permisie, spuse unul. Plecăm peste 132 de zile. Soldatul rînji:

— Nu se știe, s-ar putea să ne întîlnim în Indochina.

— Dar ce, nu te-ai săturat încă, fasolarule?

Parașutistul șovăi, ca și cînd s-ar fi pregătit să le ceară socoteală. Totuși, față de mutra hotărîtă a celor doi marinari, dădu din umeri și adresîndu-se chelnerului ce îl servea îi spuse:

— Totdeauna aceeași, aștia, gata să aibă capul spart. Celălalt nu-i răspunse nimic.

În sala de așteptare era învălmășeala și agitația ce precedează

totdeauna plecările de pe liniile mari.

Jacques nu îndrăzne să-i vorbească de mama ei și nu mai găsea nimic de spus.

— Se apropie ora plecării, spuse Jacqueline.

— Așa repede?

Se mai opriră o dată în fața vagonului.

— Sper că totul va fi în regulă, Jacqueline. Ai să-mi scrii?

— Da, dar mi-e teamă...

— Atît de bolnavă o crezi?

— Mi-e teamă să nu te pierd, Jacques.

Megafonul începu să hîrîie: „Călătorii pentru Orléans... Tours... Poitiers... Angoulême... Bordeaux... poftiți în vagoane...”.

— Mai stai o clipă!

Țînărul o cuprinse de umeri și o privi lung pînă în fundul ochilor.

— Am să-ți par poate un idiot, dar te iubesc, te iubesc ca un nebun.

Fata i se atîrnă de gît.

— Ei, voi, îndrăgostiții, le strigă un impiegat, n-ați terminat încă?

Ea sări pe treapta vagonului. Din cauza aglomerației de pe co-

ridor nu putu ajunge la fereastră decît cînd trenul se puse în mișcare.

Jacques fugea pe peron după tren... dar în curînd rămase în urmă.

— Să-mi scrii și să te întorci repede, strigă el.

— Promit.

— Peste două luni intru în concediu...

Cu vîrfurile degetelor, ea îi mai trimise o ultimă sărutare. Apoi intră în compartiment și fu fericită cînd văzu că cușeta din față era ocupată de o doamnă care citea o revistă. Celelalte patru locuri erau ocupate de aceeași familie.

— Se poate stinge lumina, domnișoară?

— Da, desigur, doamnă.

Abia aștepta să fie singură pe întuneric. După un obicei al ei, cînd se culcă, își puse mîinile sub ceafă, apoi se lăsă legănată de tren...

Mă iubeste, și eu îl iubesc... Mult timp visă astfel fără să se gîndească la nimic altceva, refăcînd încet drumul pe care, de o lună, îl refăcea în fiecare seară. Apoi revăzu în amintire fața lui puțin

palidă, cu părul dat peste cap, cu ochii lui atît de buni și cu groșița aceea din colțul buzelor... Îl iubise din prima zi, se simțise atrasă așa, nici ea nu știe de ce, poate pentru că el nu era la fel ca ceilalți... sau poate pentru că se purtase atît de drăguț cu ea? Îi vorbea atît de frumos, fără să spună vreodată o vorbă nepotrivită. Și apoi își dădea seama bine, după atitudinea lui, că nu îi era nici ea indiferentă. Și ce poveste a mai fost și prima lor întîlnire! Vai ce fericită fusese văzîndu-l atunc! Da, dar el avusese o legătură înainte... cu o fată care, de, era din mediul lui... El, fiu de patron, cu situație... Și dacă reîncepea?... El nu știe aproape nimic despre viața muncitorilor... nu e nici măcar sindicalist. Poate ar fi trebuit să i-o spună. Totuși are o activitate bună, adeviziunea sa la comitetul pentru pace a fost un început bun... El nici nu-și dăduse seama ce bucurie simțise ea în seara aceea. Poate, în schimb, ar fi trebuit să-i spună că seara aceea la bal nu fusese decît un pretext, că ea își părăsise prietenele devreme, numai fiind-

că se plictisea fără el?... Oare se gîndea serios să se însoare cu ea? „Mă iubeste, asta e de ajuns. Dar ce o să spună tata?... O să-mi spună desigur: «Ai să fii nenorocită cu băiatul ăsta, familia lui o să-i facă scene, gîndește-te puțin, tu ești fiică de docher! Eu nu am nici un pic de încredere în feciorii ăștia de patroni! Nu cumva e vreo lichea?»... Nu, Jacques nu este o lichea”. Mai întîi, ea nu-i ascunsese nimic, așa că știa despre ce e vorba. Și apoi ce, ei nu îi era rușine. Putea să i se dăruiască curată, la vîrsta cînd atîtea fete cedaseră de mult ispitei, începînd cu Suzanne, care nu făcuse atîtea mofturi... Iar mama? Mama o va înțelege, o să-i spună tot... „Dar dacă trebuie să rămîn? Totuși în telegramă scrie clar: «la spital». Și nu este prima dată. A muncit atîta, biata mamă... Jacques nu mai are mamă, mi-a spus într-o zi că nu prea se înțelege cu mama lui vitregă... Poate n-aș fi trebuit să-i spun că mă tem să nu-l pierd? Dacă crede că mă port așa cu el din interes? Nu, el este mult deasupra unor asemenea lucruri... Dragul meu Jacques, dragul meu Jacques...”.

Fragment din
„RINDUNELELE
PRIMĂVERII”
de JEAN LAFITTE
Éditeurs Français
Réunis— Paris

În cadrul cercetărilor făcute cu prilejul Anului geofizic internațional, mai multe țări vor trimite vara aceasta în spațiu sateliți artificiali. Observațiile prețioase astfel obținute vor ajuta la realizarea ulterioară a călătoriilor interplanetare, de care se vorbește atât în prezent. Când va putea fi efectuată cea dintâi din aceste călătorii, știința se va îmbogăți cu descoperiri importante. Atunci se va putea răspunde, în deplină cunoștință de cauză, întrebării: mai există și alte lumi care să trăiască la fel ca Pământul nostru? Dar, deoarece mai mulți cititori de-ai noștri ne-au cerut să răspundem la această întrebare, fără a aștepta rezultatele acestei prime călătorii, publicăm aici nu părerea noastră — care nu ar fi competentă —, ci aceea a unei autorități în materia aceasta, a savantului german D. Wattenberg.

Datorită telescoapelor uriașe, astronomii din timpurile noastre au putut să pătrundă spațiile nesfârșite ale Universului. S-a dovedit astfel că, pretutindeni, lumea cosmică se compune din stele și din sisteme astrale: legile care le guvernează sînt aceleași ca acelea ce sînt valabile pentru Pământ și mediul său imediat înconjurător. Pământul însuși nu este decît o planetă, adică un corp astral ce nu degajă lumină proprie, dar gravitează, ca și celelalte opt planete, în jurul astrului fix „Soarele”. Toate astrele fixe sînt tot niște sori, iar pentru unele dintre ele observațiile astronomice au demonstrat prezența unor sateliți analogi planetelor; existența sistemelor planetare este considerată ca probabilă pentru numeroase astre din univers.

O singură întrebare a rămas pînă în ziua de astăzi fără răspuns: există pe undeva prin univers manifestări de viață care să poată fi comparate cu viața de pe Pământ, cu lumea oamenilor?

Trebuie numaidecît subliniat că un răspuns clar la o asemenea întrebare întîmpină nenumărate dificultăți. Înainte de toate, de îndată ce este vorba despre „viață” de pe alte planete, ne gîndim mult prea ușor la ființe ce ar corespunde caracteristicilor ființelor omenesti, care ar putea gîndi, acționa și se comporta așa cum o considerăm normal pe Pământ. Totuși nu trebuie trecut cu vederea faptul că viața pe Pământ se deosebește prin anumite caracteristici deosebite și a străbătut epoci foarte vaste. Dar viața pe Pământ este determinată de legi și reguli bine stabilite, apărînd ca un tot unitar.

Nu vom cerceta aici care este esența „vieții”. Ne vom mărgini să notăm că toate organismele cunoscute de pe Pământ se compun din aceleași elemente chimice ca și Pământul și celelalte astre. Ființele vii se compun, așadar, din „materia primă astrală”. Ca element esențial li se adaugă apa, fără de care nu se poate desfășura nici un proces al vieții. Apa este indispensabilă pentru a reuni numeroasele materii de bază în molecule. Pe de altă parte, ea joacă un rol hotărîtor în compoziția organismelor, căci chiar și protoplasma „purtoare de viață” se compune din 80% apă. Corpul omenesc este format din 80% apă și chiar și mașina noastră de gîndit, atît de complicată, — creierul — este alcătuită pe bază de apă (78%).

Numeroase organisme marine se compun din apă pînă la 95%; de aci se trage conclu-

zia cu totul firească că viața pe Pământ a început să se dezvolte în apă, în oceane.

Rolul hotărîtor al apei

Rolul hotărîtor al apei în compoziția organismelor vii face ca majoritatea din ele să depindă în mare parte de temperatură. În general, temperaturile cele mai favorabile vieții se situează între 0 și 45 grade centigrade. Firește că există și excepții: numeroase bacterii au suportat timp de cîteva clipe temperaturile de -269° și -271° , fără a pierde facultatea lor de reproducere. Mai există și numeroase organisme simple ce se găsesc în izvoarele calde fără a avea de suferit de pe urma aceasta. La toate acestea se adaugă faptul că orice organism are nevoie pentru menținerea funcțiilor sale vitale de o atmosferă determinată care, pe de o parte, îl ferește de radiațiile primejdioase ale Soarelui, iar pe de alta face posibilă reînnoirea substanțelor. Răspunsul la întrebarea despre viața pe celelalte planete include ipoteza că prin „viață” trebuie să înțelegem o viață analogă cu cea de pe Pământ; este deci vorba să se cerceteze în ce măsură pot fi comparate condițiile fizice de pe alte planete cu cele ce există pe Pământ.

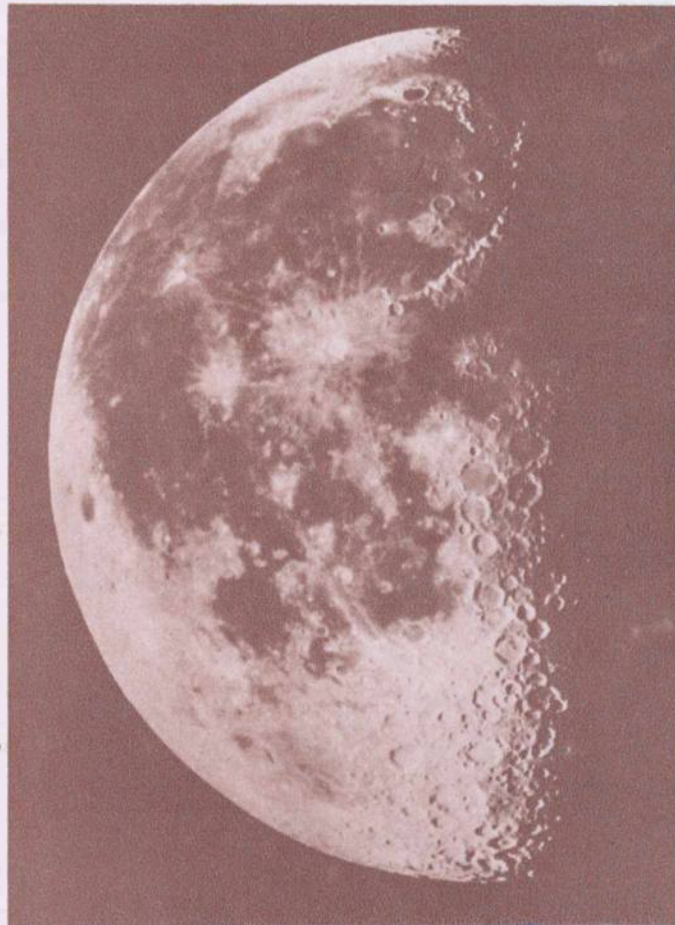
În căutarea domeniilor de viață din univers trebuie să vedem mai întîi de toate unde se găsește apă, fără să neglijăm, bineînțeles, nici existența atmosferelor planetare proprii și temperaturilor favorabile.

Două astre din sistemul nostru planetar atrag mai întîi de toate atenția: Luna și planeta Mercur. Luna, satelitul Pământului, este situată aproximativ la aceeași distanță de Soare ca și planeta noastră. Ea primește, deci, aceeași cantitate de căldură pe unitatea de suprafață, dar lipsa atmosferei are drept consecință faptul că cantitățile de căldură absorbite iradiază din nou în spațiu în timpul nopții lunare, scăzînd temperatura pînă la -160°C . Existența organismelor vii — chiar a celor mai primitive — este deci de neconceput în Lună. Și totuși omului i-a venit ideea de a încerca o călătorie în Lună și de a ateriza acolo. Dar pentru a putea „trăi” în această lume puțin ospitalieră, călătorul nu va trebui să se aplece numai de temperaturi extrem de joase și de radiațiile primejdioase ale Soarelui: el va trebui să ia cu sine și aerul pe care trebuie să-l respire.

Planeta Mercur este foarte aproape de Soare (între 46 și 70 milioane de kilometri) și se învîrtește în jurul lui în 88 de zile. Totuși ea nu oferă mai multe posibilități de viață ca Luna. Se consideră astăzi verosimil ca ea să fie înconjurată de un strat atmosferic extrem de subțire, dar presiunea

aerului depășește acolo abia aceea a unui milimetru de mercur. Durata mișcării de rotație a planetei în jurul ei însăși corespunde probabil celei de revoluție în jurul Soarelui. Pe emisfera expusă Soarelui, datorită apropierii față de acesta, temperatura atinge $350-400^{\circ}$, în timp ce pe cealaltă emisferă temperatura poate scădea pînă la -100° . În aceste condiții nici o manifestare de viață nu este posibilă.

Venus, care mai este cunoscută și sub numele de Luceafărul dimineții și al serii, este puțin mai mică decît Pământul, avînd diametrul de 12.200 km. Posibilitățile de viață acolo apar astfel mai favorabile. Ea este în medie la o distanță de 108.000.000 de kilometri de Soare și primește și o iradiere mai intensă decît Pământul. Temperaturile la suprafața lui Venus trebuie să fie între 50 și 60°C . Totuși planeta Venus este foarte puțin cunoscută. Se presupune în

Luna în descreștere văzută printr-un telescop cu lărgărie (plăcu de la Observatorul Archenhold)

**EXISTĂ
VIAȚĂ
PE
CELELALTE**

generală — asemenea ca la Mercur — durata mișcării de rotație ar corespunde celei de revoluție (225 zile). Dar date precise nu se pot avea, deoarece suprafața lui Venus este ascunsă de o perdea de nori de nepătruns. Abia în 1956 s-au putut stabili câteva puncte de reper pe o scurtă perioadă de rotație a globului planetei Venus, adică un fel de iradiere ca aceea emisă de numeroase alte astre. Și cum emisiunea acestor iradieri manifestă o anumită tendință periodică, se speră în felul acesta să se poată determina durata mișcării de rotație a lui Venus.

Problema vieții pe Venus

La această întrebare s-a răspuns pînă acum în unanimitate în mod negativ. Ceea ce a fost hotărîtor în direcția aceasta este compoziția atmosferei lui Venus, unde s-au găsit cantități importante de oxid de carbon, iar vaporii de apă par să lipsească cu desăvîrșire. Lipsa de oxigen pare să excludă orice posibilitate de viață; pe lângă aceasta, numeroși cercetători sînt de părere că norii care acoperă suprafața lui Venus sînt compusi dintr-un praf gros. Venus pare deci a fi o lume acoperită de pustii arzătoare și fără vegetație, ce mai așteaptă încă apariția vieții. Deși astăzi nu știm încă nimic despre viața de pe Venus, s-a dovedit că suprafața lui Venus se prezintă altfel decît se credea în general pînă acum. Astronomul francez B. Lyot, care a murit acum cîțiva ani, a tras anumite concluzii din observațiile sale, după care ar fi existînd apă în atmosfera planetei Venus. Dat fiind temperatura joasă (-39°C) constatată pe Venus, nu se poate admite că este vorba de apă în stare lichidă sau gazoasă. Acest lucru nu poate fi constatat nici la o analiză spectrală. Faptul verosimil este că mari părți de nori sînt formate din ace de gheață și că este posibil ca părți importante din suprafața lui Venus să fie acoperite de apă. În cazul cînd noi cercetări ar confirma constatările acestea, problema vieții pe planeta Venus s-ar prezenta într-o lumină cu totul nouă, căci ar exista una din condițiile esențiale pentru existența unor condiții de viață analoge cu cele de pe Pămînt, și anume: apă.

Planeta Marte este înconjurată de atmosferă, dar...

Condițiile de pe planeta Marte au fost apreciate de zeci de ani cu mult mai multă certitudine.

Existența vieții este considerată ca absolut sigură acolo. Totuși metodele perfecționate de cercetare ale trecutului mai recent au adus îndoiele serioase în privința aceasta. Marte este mai mic decît Pămîntul; diametrul său nu are decît 6.800 kilometri. Totuși observațiile făcute la telescop nu lasă nici o îndoială asupra faptului că se produc anumite modificări la suprafața lui. În primul rînd, trebuie citate regiunile polare albe, ale căror suprafețe descresc în perioadele cînd Soarele se urcă cel mai sus pe cerul marțian, asemănîndu-se astfel carecum cu calotele polare ale Pămîntului. Ele nu sînt totuși făcute din gheață, ci mai mult din chicieră și din zăpadă, fiind în orice caz o formă de apă solidificată, care dovedește că apa nu lipsește pe Marte. Și totuși astronomii au constatat că prezența apei lichide sub formă de mări sau lacuri nu a fost dovedită pe Marte. Fapt cert, în orice caz, este că masele de apă ce pot exista

Simptome de dezgheț pe calota polară de sud a planetei Marte

sînt extraordinar de reduse. Totuși Marte este înconjurat de o atmosferă. Proprietățile acesteia sînt complet diferite de cele ale atmosferei pămîntului. Se presupune în primul rînd că presiunea aerului la suprafața lui Marte nu depășește 65 mm de mercur. La o presiune atît de redusă apa fierbe la 43°C.

produc variații zilnice ce ajung pînă la 100°C. Aceasta înscamnă, de pildă, că în regiunile unde temperatura este de +15° la amiază, temperatura nopții ajunge pînă la -70°.

În toamna anului 1956, Marte s-a apropiat de Pămînt în chip favorabil observațiilor astronomice, dar aceasta n-a adus nimic nou în ceea ce privește problema vieții pe planeta. S-a adunat astfel un material important de observații a cărei cercetare nu s-a terminat încă. S-au făcut mai multe observații în legătură cu „canalurile de pe Marte” care brăzdează planeta ca un sistem organizat și care acum 50 de ani erau considerate ca o dovadă de neîngăduit a existenței unor locuitori înzestrați cu judecată pe planeta Marte. Astăzi se știe că aceste canale nu conțin apă. Ele au fost asimilate cu benzi de vegetație și, în sfîrșit, cu depresiuni adînci pe suprafața lui Marte. Dar ceea ce sînt cu adevărat nu se știe încă în mod cert. În sfîrșit, se poate spune că se presupun forme primitive de viață pe Marte, dar dacă ele există într-adevăr nu o poate ști nimeni pînă acum.

Dincolo de Marte, planeta Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun și Pluton își trasează și ele orbitele lor. Toate planetele exterioare, inclusiv Pluton, posedă o atmosferă. Dar gazele ca metanul și amoniacul ce nu pot favoriza nici o formă de viață constituie un procentaj atît de mare în compoziția acestei atmosfere, încît viața nu poate fi concepută în aceste lumi ale sistemului solar, fără să mai ținem socoteală de temperatura acestor planete care oscilează între -100° și -200°C.

Totuși ar fi să socotim pe scară omenească, dacă din aceste date ale sistemului nostru solar am trage concluzia că singur Pămîntul nostru ar fi „ales” pentru a adăposti viața în univers. Dacă viața este rezultatul unei dezvoltări generale a materiei și dacă ea se manifestă în condiții determinate, existența ei trebuie să fie presupusă oriunde se prezintă aceste condiții în cursul dezvoltării cosmice. În afară de aceasta, este verosimil că viața îmbracă forme numeroase care nu au nevoie să corespundă cu ceea ce înțelegem noi prin aceasta pe Pămînt. Dar atît timp cît nu vom ști nimic despre astfel de posibilități de forme de viață, toate presupunerile despre viața din alte lumi se bazează pe experiența noastră a lumii terestre și ne fac să gîndim că posibilitățile de existență ale formelor de viață analoge cu cele ale vieții pămîntului sînt foarte limitate pe alte planete.

PLANETE

de DIETRICH MANTENBERG

directorul Observatorului Ehrenhold Berlin-Treptow

Pe de altă parte temperatura crește mult mai repede în straturile de aer ale planetei decît în atmosfera terestră. În ceea ce privește compoziția atmosferei marțiene s-a constatat că ea se compune mai ales din azot; este totuși probabil ca să cuprindă și cantități reduse de oxigen ce pot produce reacții chimice în combinație cu substanțele ce constituie suprafața lui Marte, dîndu-i și culoarea sa roșcată. Astăzi se consideră posibil ca atmosfera lui Marte să nu conțină decît 6% oxigen și 16% vaporii de apă, compoziție ce poate fi găsită în atmosfera terestră la 2.000 m altitudine.

Colorația de pe Marte se diferențiază în regiuni gălbui-roșcate și în regiuni cenușii; prima impresie ar face să se creadă la o împărțire în mări și continente. Știm totuși că suprafața vecinei noastre planetare are aspectul pustului. Chiar și regiunile mai întinse care arată pe alocuri schimbări minime și care fuseseră în consecință considerate ca zone de vegetație sînt astăzi privite de penumărați cercetători ca regiuni moarte. În ciuda tuturor acestor evidențe, cîțiva specialiști marțieni mențin părerea că viața există pe Marte, chiar dacă ființele vii ce ar trăi acolo ar fi depășit abia stadiul de bacterii. Teoria existenței unor ființe înzestrate cu judecată, asemănătoare omului, este în general respinsă. Aprecierea aceasta negativă a Universului marțian rezultă în esență din condițiile climatice care sînt aproape ca acelea ce ar putea fi găsite pe Pămînt la altitudinea de 18-20 kilometri. Cauza o constituie temperaturile joase ce domnesc pe ansamblul suprafeței planetei. Acestea sînt în medie cu 30° mai joase ca cele ce există pe Pămînt și în diferite regiuni

Aspecte luminoase de pe Venus (desen)

Anul acesta se implinesc 100 de ani de la nașterea lui Oscar Wilde, una din cele mai interesante figuri ale literaturii engleze din cea de-a doua jumătate a secolului trecut.

Critica academică a timpului l-a ignorat „dintr-un sentiment de pudoare”, explica cineva (Wilde, fiind ca orice mare artist un neconformist), pentru ca după moarte să-l socotească demn de atenția sa, ca „preot al frumosului pur”. Dar, din acest punct de vedere, cazul Wilde a reeditat altele tot atât de celebre și nu excepții pentru contradictoriul veac al XIX-lea.

Lectura lui Oscar Wilde în anul de grație 1956, cu optica timpului nostru, oferă cititorului câteva surprize. Scriitorul se considera el însuși, se știe, adeptul unei „arte pure”, al frumosului prin și pentru el însuși. Descoperirea unui Wilde — dușman al tarelor societății britanice contemporane (și dușman pătimăș, lupând împotriva lor) — este prima surpriză.

Centenarul OSCAR WILDE

Iată-o și pe a doua. Cercetînd sub aspect filozofic opera wildiană un critic remarcă just că „filozofia paradoxală a lui Wilde n-ar fi fost posibilă în vechea Eladă”, dar — motivînd nejust — adăuga: „dă cauza... superficialității ei”. În realitate — o simțim puternic toată astăzi, datorită actualității ei — filozofia cuprinsă în paradoxele wildiene dezvăluie profunde adevăruri, privind îndeaproape soarta omului și a colectivității umane.

În primul lor spectacol: Sanda Toma (Cecily), Silvia Popovici, (Gwendolen), D. Rucăreanu (Algernon) și V. Rebenchiuc (Jack)

SPECTACOLUL

În „Bunbury” cele patru roluri de frunte sînt interpretate de patru oameni care nu adună laolaltă 100 de ani de viață și care au, tot laolaltă, aproape un an și jumătate de activitate actricească. Cu toții au absolvit în 1956 Institutul de teatru din București și au plecat într-un oraș de provincie (pînă mai acum cîtiva ani și în România asta ar fi însemnat „marea aventură”). „Bunbury” este primul lor spectacol.

Toată lumea citește Oscar Wilde. Toată lumea înseamnă toți cei care au cea mai slabă legătură cu spectacolul. Încă înainte de primele repetiții, interpreții au înfruntat o adevărată ofensivă wildiană din partea regizorului.

Am văzut un tînăr, secretarul literar al teatrului, frunzărind corespondența scriitorului, o ediție franțuzească obișnuită, cu o venerație de bibliofil în fața unei incunabile. Știa tot ce se poate ști despre sfîrșitul epocii victoriene și nici una din aluziile — nenumărate — presărate într-o corespondență relativ vastă, cuprinzînd, firește, multe mici evenimente de ordin cu totul local, nu-i scăpau.

„Bunbury” a sosit, deci, la Craiova, în mijlocul unor prieteni înțelegători, pregătiți să-i pătrundă toate tainele.

Nici o mirare că V. Rebenchiuc a devenit pentru el, ca și pentru cei din jurul său, în modul cel mai serios cu putință și în oricare din împrejurările vieții zilnice, „Mister Nothing”.

Am pătruns cu mare greutate, înșelînd vigilența unui cerber de cea mai bună calitate, instalat la „intrarea actorilor” în sala goală a teatrului unde se desfășura repetiția generală.

Oamenii — pachete de nervi. Mașiniștii, livizi, urmăreau de la locul lor, cu emoție vizibilă, actorii care jucau la „cea mai înaltă tensiune”.

În sală, în mijlocul unui grup de cinci-șase oameni, regizorul, un foarte tînăr regizor, Vlad Mugur. Dacă ar țipa, dacă s-ar zbate, dacă ar întrerupe la fiecare replică (așa cum face într-o asemenea ocazie orice regizor care se respectă) totul ar fi în ordine. Dar Vlad Mugur a întrerupt o singură dată. A făcut un gest scurt și a vorbit aproape încet:

„Trebuie să vă întoarceți capetele exact pe replică. Încă o dată!”
Atîta tot. Încolo liniște. La urma urmei, enervantă-i liniștea asta la un om care — evident — se zbučiuima mai mult decît oricare din cei care erau atunci în sală!
Toată seara Vlad Mugur a fost un taciturn.

E caraghios să iei un interviu unei vedete de douăzeci și ceva de ani, care este, pe deasupra, la primul ei spectacol. E caraghios fiindcă atmosfera de ritual pe care o capătă interviul este creată, oricît de ciudat ar părea, de către cel interviuat, și nu de către gazetar.

Am scos carnetul și creionul și mă pregăteam să pun prima întrebare.
Vedeta a luat în brațe o pisică (nu una de Angora, animal superb cu mare doză de solemn, ci o pisică obișnuită, cenușie), m-a privit intrigată și mi-a luat-o înainte:

— Hai odată, nu pui întrebări?
Am izbucnit amîndoi în ris. Ceea ce urmează sînt date pe care reporterul le-a aflat într-o discuție foarte puțin ordonată și aducînd și mai puțin cu ceea ce se cheamă un interviu.

Silvia Popovici este absolventă, în 1956, a Institutului de teatru „I. L. Caragiale” din București (ca de altfel toți cei ce urmează). A interpretat un rol principal în filmul „La mare”. „Bunbury” — primul ei spectacol. Interpretează pe Gwendolen fără eforturi deosebite: e „cel puțin tot atât de romantică” ca și Gwendolen și păstrează dintr-o anume vîrstă (nu prea depărtată de altfel) obiceiul de a și potrece o parte din timpul liber în joaca cu păpușile (autentic! A urcat în camera ei și a coborît cu brațele încărcate de „o parte” din colecția ei de păpuși. Unele erau foarte nostime).

VILDE în România

Cu altceva, și anume cu seninătatea vechii Elade, nu s-ar fi împăcat setul răscolit de problemele copleșitoare ale unei epoci de răscruce, lină de dramatism, al cărui produs — cu sau fără voia lui — a fost. ar — a treia surpriză — asta îl apropie și mai mult de propriile mstre frământări.

Întâlnirea cu opera lui Wilde este astăzi întâlnirea cu un prieten luptă pentru un om eliberat de prejudecăți, mai bun, mai cinstit,

mai sensibil, pentru o lume care să dea puțința desfășurării depline nesecatelor forțe spirituale ale omului.

În România, centenarul Wilde este sărbătorit prin adunări comemorative și conferințe, prin tipărirea de noi ediții ale operelor de frunte ale scriitorului și printr-o serie de reprezentații cu cele mai bune din piesele sale.

Deschiderea manifestărilor închinată acestui eveniment a fost marcată de premiera comediei „Bunbury”, una din cele mai de seamă comedii ale teatrului englez modern, la Teatrul național din Craiova.

Pentru cititorii noștri, spectacolul prezintă interes și din alt punct de vedere: la realizarea lui au contribuit într-o măsură covârșitoare tinerii artiști.

Mai jos vă prezentăm:

TINERETULUI

Sanda Toma — minus filmul — aceeași biografie. Interpretează pe Cecily. Îi place comedia și pare mai puțin romantică decât buna ei prietenă. Are planuri mari de viitor: câteva creații, cu tot ce implică cuvântul, nu concepția unui autentic artist. Îi place și ei să minuiască păpuși.

Pandantul celor două tinere actrițe: Victor Rebeciuc și Dumitru Rucăreanu — Worthing și Moncriff. Aceeași scurtă biografie, prea scurtă pentru interpretarea măiastră a celor două roluri. Planuri invers proporționale cu infimul număr de ani ai vârstei (ca de altfel întotdeauna și pretutindeni, la toți tinerii de curînd trecuți peste douăzeci de ani).

Cel de-al cincilea în echipa tinerilor are un debut „clasic”. Rauțchi interpretează un lacheu, pe bătrînul Lane; un rol de maximum douăzeci de replici monosilabice. Publicul l-a aplaudat însă la scenă deschisă atît la Craiova, cît și în timpul scurtului turneu pe care teatrul l-a făcut în capitală.

Rauțchi a izbutit o veritabilă creație. Pentru amatorii de actori pe clișeu clasic, tînărul interpret al bătrînului Lane este un exemplar veritabil: aer boem, voce gravă, șuvițe rebele de păr răvășite pe frunte, mare potență de visare.

Viitorul rol — o deziluzie (pentru categoria de care vorbeam). Pentru noi, după izbînda din „Bunbury”, o sigură creație mare: un rol principal în „Tragedia optimistă”.

Pe un alt tînăr cu contribuție de seamă la spectacol l-am găsit abia în seara premierei, cu cîteva minute înaintea începerii spectacolului, într-o situație... ciudată. Ascuns în fundul unei cabine, aștepta ca garderobiera să-i calce... unica pereche de pantaloni, ajunsă într-o stare prea puțin demnă de o premieră. Tînărul era asistentul pictorului scenograf Sergiu Singer.

Venit de la București „pentru două zile” a rămas la Craiova, ca să pună la punct ultimele amănunte ale decorului, cu o garderobă redusă la extrem.

Ultimele șapte zile, înaintea primului spectacol, n-a dormit aproape.

„Lipsește vaza albastră! Unde e lampa din fund? Ce-ai făcut cu volumele legate în negru? etc... etc...”

La spectacol totul era însă impecabil, inclusiv impecabila dungă a pantalonilor în exemplar unic.

Siegfried, Cella Voinescu, Remus Comăneanu, Madelaine Nedeianu, Florica Niculescu... Nume cunoscute în rîndurile amatorilor de teatru. Și nume respectabile... „Vîrstnicii” față de care tineretul a manifestat cu fiecare gest și cu fiecare vorbă o dragoste adevărată și mare.

„Spectacolul tineretului” n-ar fi fost marea reușită fără contribuția prețioasă a măștrilor dintr-o generație mai veche.

Și „Bunbury” a marcat legătura pe care teatrul tinerei generații de artiști o face cu tradiția bogată și prețioasă a teatrului românesc.

Aplauze... Spectatori entuziaști care strigă „bravo”, cu fețe inundate de marea bucurie pe care ți-o dă arta adevărată... Buchete de flori.

În scurt: un succes.

„Toată lumea” a uitat truda de rob care a dat strălucire celor trei ore de astă-seară.

Chemat de repetate ori pe scenă a apărut timid, mișcîndu-se uimitor de stîngaci și Vlad Mugur, regizorul.

„Toată lumea” e veselă, rîde, rîsul cald și bun al oamenilor, care în bucuria izbînzii ar putea tot atît de bine să plîngă, să cînte sau să țipe.

ADRIAN RIZA
Foto: MARIN IVANCIU

În brațele Silviei Popovici, reprezentanța cenușie a marelui pisicesc se pare că ascultă cu destulă atenție replicile repetate de Sanda Toma...

VLADIMIR KUT.

„Abia se «imobilizează» Pirie, că o și pornesc brusc înainte.” La Melbourne, în cursa celor 10.000 m plat, KUT depășește pe GORDON PIRIE (Marea Britanie)

O ploaie de întrebări se abătu asupra lui Vladimir KUT în clipa cînd cobori din avion la Moscova. „Eroul de la Melbourne” i se cereau interviuri, promisiuni de a participa la aproape fiecare bal de revelion din capitală și de a vorbi la nenumărate serate. Amabil și modest, KUT nu refuza pe nimeni, străduindu-se doar să grupeze, dacă se poate, întîlnirile. Și astfel îmi dădu întîlnire la un bal de tineret. Interviul acesta cu cel mai bun sportiv din 1956 l-am luat, așadar, de Anul Nou înfața un pom de iarnă.

Salutîndu-l pe oaspetele de onoare la intrarea în bal, un băiețuș mascat într-un costum ce simboliza Anul Nou i-a urat lui KUT să cîștige dintr-o dată cîinci medalii la cea de-a 3-a Ediție a întîlnirilor prietenești internaționale ale tineretului ce se vor desfășura la Moscova în august 1957.

— Nu este chiar atît de ușor să îndeplinești această urare, îmi spuse KUT zîmbind. Premiile vor fi greu disputate în cursul acestor întîlniri. Pot să-mi dau seama de pe acum cum va fi, judecînd după competițiile de la cel de-al IV-lea Festival de la București, unde nu am reușit să cîștig decît două medalii de argint în cursele de 5.000 și 10.000 metri plat. Și voi avea și mai puțin timp decît ceilalți să mă antrenez. Trebuie să-mi îngrijesc

Un interviu exclusiv pentru „Tineretul lumii”
de GHEORGHI SUBKOV

Un an nou 1957 bun și fericit și succes
la cea de-a III-a Ediție a Întâlnirilor spor-
tivelor! — Bravo, KUȚ! Și noi îți urăm
un an nou bun și noi recorduri pe 1957!

intentionează să doboare noi recorduri

stomacul, îmi spune KUT puțin jenat. S-ar părea că îi este rușine să mărturisească că un sportiv poate fi bolnav ca alții. Vara, fac o cură la mare...

Citind aceste rânduri, vă veți închipui, desigur, că o dată cu sosirea zilelor frumoase, KUT și cu soția sa se instalează confortabil pe pernele unui vagon de dormit și o pornesc spre marea însorită... Dar nu este chiar așa!

Până nu faci foc nu iese fum

Vă amintiți de un mic incident a cărui „victimă” a fost KUT la Melbourne, orașul celei de-a XVI-a Olimpiade? După antrenament i s-a propus lui KUT să se fotografieze la volanul unei mașini. Din greșeală KUT apăsă pe automat și mașina o porni intrând într-un stîlp...

Dacă Vladimir KUT a acceptat imediat cererea fotoreporterului, luînd o atitudine puțin obișnuită unui atlet, nu a făcut-o timp de dragul senzaționalului. Sportivul acesta, care are o slăbiciune pentru automobilism, își petrece la volan toate orele în care nu e la serviciu (KUT este ofițer de marină) sau în care nu face sport. Și astfel el va pleca în sud cu mașina sa proprie.

„Cel mai mult m-am temut de Pirie”

— De Pirie m-am temut cel mai mult, mi-a declarat Vladimir KUT cînd l-am rugat să-mi povestească toate peripețiile

cursei de 10.000 m plat. Și pe bună dreptate. Soarta medaliei de aur s-a hotărît într-un duel între el și mine.

...Încă de la plecare am condus eu. Pirie mă urma însă foarte de aproape. După 3 km ne aflam la aceeași distanță unul de celălalt. După al patrulea kilometru tot nu se schimbase nimic. Eu înaintam în sacade, dar tot fără mai mult succes. Mai aveam în fața noastră 17 tururi; Pirie se ținea într-una la fel de aproape de mine; nu mai îmi rămînea decît să recurg la un șiretlic. Am început deci să fug în zig-zag, trecînd de la prima pistă la cea de a patra apoi de la a patra iar la prima. Dar Pirie se ținea tare. Dacă reușesc să mă detașez, mă gîndii eu, victoria este a mea. Dar este cu neputință, nu voi reuși: cînd nu-mi vor rămîne decît o sută de metri, Pirie mă va depăși, viteza lui e mai bună, el va învinge! Recurg la o nouă stratagemă, încetinesc, aproape că stau pe loc pentru a ceda pista vecinului meu. Dar acesta refuză să conducă și dă să se oprească și el în loc; tocmai aici Pirie făcuse o eroare de calcul. Abia se „imobilizează”, că eu o și pornesc brusc înainte. De data aceasta reușesc să mă detașez și astfel cîștig o primă medalie de aur.

Competiția pentru cei 5.000 m plat a fost poate și mai spectaculoasă. Ceilalți alergători nu participaseră ca noi la cursa

de 10.000 m plat și erau mult mai odihniți. Am fost tot în cap de la început și am ajuns primul.

Cel mai scurt răspuns

— Ce v-a produs cea mai puternică impresie la cea de-a XVI-a Ediție a Jocurilor olimpice?

— Perfecta organizare a acestor mari competiții și minunata ospitalitate a australienilor, mi-a răspuns Vladimir KUT.

5.000 m în 13'35", 10.000 m în 28'25"

— Care sînt planurile mele pe anul 1957? (Vladimir KUT repetă întrebarea mea și se gîndește bine înainte de a-mi răspunde). Vreau să egalez recordul mondial la cei 5.000 m plat și să ameliores recordul mondial la cei 10.000 m.

— Cu ce timpi, aproximativ?

— Pentru cei 5.000 m plat, 13 minute și 35 secunde; pentru cei 10.000 m plat, 28 minute și 25 secunde.

Să se întărească prietenia!

— Ce doriți cititorilor „Tineretului lumii”?

— Doresc ca un număr cît mai mare de cititori să poată veni la Moscova la cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, îmi răspunde campionul olimpic. Și să se întărească prietenia dintre tinerii din toate țările!

Revista TIMBRELOR

Dacă sfârșitul anului trecut adusesse filateliștilor un aflus de noutăți, primele săptămâni ale noului an au accentuat și mai mult acest lucru. Voi cita aici doar câteva din multiplele serii și timbre izolate emise pentru ocaziile cele mai diferite.

Ne referim mai întâi la cele două valori postale care au venit ca o surpriză pentru colecționari pe la sfârșitul anului 1956, adică la 29 decembrie; este vorba de cele două timbre emise de Italia pentru comemorarea admiterii ei în Organizația Națiunilor Unite, dintre care unul în valoare de 25 lire este roșu-albastru pe roșu-trandafiriu deschis, iar celălalt, în valoare de 60 lire, este albastru-roșu pe albastru deschis. Ele sînt de un efect plastic și original cînd sînt privite printr-unul din ochelarii albaștri-roșii „3 D”, atît de bine cunoscuți. Rămîne de văzut dacă exemplul acesta atît de modern de figurație filatelică va fi promovat.

Franța a publicat două timbre în două culori, minunat gravate, din care primul se referă la creșterea porumbelor călători și este răspîndit

mai ales în provinciile din nordul țării, iar celălalt, de valoare postală-avion de 500 franci, înfățișează cel mai modern avion.

Administrația poștală din Etiopia anunță două serii speciale apărute în același timp, una în cînteca vechilor capitale etiopiene ASUM, LALIBELA, GONDAR, MAGALLE și ANKOBER (5 valori), iar cealaltă cu prilejul celei de-a 7-a aniversări a înființării actualei capitale ADDIS ABEBA (6 valori).

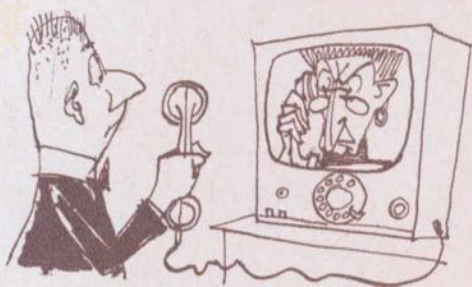
Finlanda a prezentat un timbru unic de 30 mărci, emis cu prilejul a 50 de ani de la înființarea cercetășiei.

Statele Unite au scos o emisiune cu valoarea poștală de 3 cenți (culoare roșie-violet), închinată combaterii paraliziei infantile.

În sfîrșit, nu putem să nu pomenim cele două timbre speciale, unul albastru, de trei cenți, iar celălalt roșu, de 8 cenți, puse în circulație în luna ianuarie de administrația poștală a Statelor Unite și închinată Organizației Mondiale Meteorologice de pe lîngă Organizația Națiunilor Unite.

Telefon cu televiziune (S.U.A.)

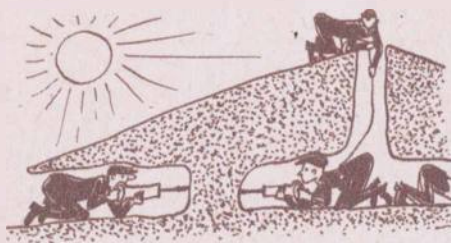
O firmă americană a instalat de curînd între New York și Los Angeles o linie telefonică, datorită căreia îți poți vedea interlocutorul. În timpul convorbirii, imaginea e transmisă prin două simple fire suplimentare. Dimensiunea primei imagini experimentale nu este prea mare, dar este precisă. Bustul persoanei cu care vorbești apare foarte net pe ecranul cu care este înzestrat aparatul telefonic.

O nouă metodă de străpungere a tunelelor (China)

Este posibil să se înceapă străpungerea unui tunel simultan din 4 puncte? Da, deoarece inginerii chinezi au aplicat această metodă pentru a accelera construirea tunelului „Marele Tsimin”, de o lungime de 2.300 m. Străpungerea acestuia a început simultan în extre-

mitățile sale de nord și sud, precum și în centrul traseului, străpungîndu-se o galerie verticală de 300 m, prin care s-au reunit extremitățile de nord și de sud.

Aparat fotografic cu reglaj automat (Franța)

În aprilie s-a pus în vînzare în Franța un nou aparat fotografic de 8 mm cu reglaj automat obținut prin incorporarea unei celule fotoelectrice. Este de ajuns ca operatorul să vizeze și să apese pe declanșator pentru a regla automat diafragma și luarea fotografiei. Orice persoană, chiar dacă nu se pricepe deloc să fotografieze, poate face fotografii negru-alb cu garanția reușitei.

Nici orologiul atomic nu este exact (U.R.S.S.)

Pînă la orologiul atomic nici un ceas existent (astronomic, din cuarț) nu era exact, deoarece depindea de condițiile planetei noastre. Cu orologiul atomic se obținuse o independență față de aceste condiții. Dar Institutul astronomic „Sternberg” din Leningrad a observat de curînd că încărcatul lămpilor electronice, care asigură funcționarea orologiului pe o durată de aproximativ 500 ore, provoacă un anumit dezechilibru în funcționarea lui.

...PE PLANETA NOASTRĂ!

VÎNĂTOARE

1	A	R	H	A	O	T	I	R	O	B	R	A	C	O	N	A	J
2	D	I	A	N	A	O	R	E	C	U	L	O	A	L	I	C	E
3	A	G	O	R	S	O	N	A	L	O	A	P	O	R	T	O	
4	P	O	C	O	C	U	C	O	L	A	T	U	R	I	O	B	
5	O	L	E	A	O	L	O	P	A	T	A	R	I	O	A	R	A
6	S	A	R	M	A	O	P	O	T	O	P	O	O	P	R	I	T
7	T	O	B	O	G	D	A	H	O	V	O	B	R	A	C	O	
8	O	F	O	S	E	A	N	T	A	O	H	A	I	T	A	S	I
9	S	E	T	E	R	I	O	A	R	I	B	I	O	A	N	T	E
10	T	R	E	N	O	R	A	T	E								
11	L	O	L	O	C	A	R	O									
12	O	C	T	A	L	E	R	E									
13	P	E	R	I	P	F	T	I									

ORIZONTAL: 1) Sine-gua-non vânătoresc — Sport ce constituie cel mai bun antrenament pentru vânători — Practicarea vânătorii în timpuri și locuri nepermise; 2) Sora lui Apollon, zeita vânătorii și a lunii — Zdruncinătura puștii în umăr la tragere — Ploaie de „proiectile” vânătoresci; 3) Argint — Trăiește în fundul pădurilor situat la înălțimi mari și e considerat cel mai puternic vînat dintre speciile care trăiesc în țara noastră — Oraș în Belucistan — Cuvînt folosit pentru ciinii de vînătoare aducători; 4) Onomatopeea glonțului ieșit din pușcă — Se spune că e și alta pasăre în anumite ocazii! — Capcane de sfoară pentru prind pasări mici — Oficiul bibliotecarilor; 5) Interjecție — Cerbi acclimatizați în pădurile de șes și dealuri — Papagal american; 6) Mîncare (sing.) — Deluviu legendar ce a dat prilejul lui Noe să formeze cea mai mare menajerie din lume — Atunci cînd vînatul îți miroase teava puștii, iar tu... n-ai ce face! 7) Pasionat vînat ca și Turgheniev, ambii menționați în lucrarea „Abecedarul vînatului” — Cîine de vînătoare; 8) Accesoriu vînătoresc pentru transportul vînatului mic — Gonaci care străbat pădurea făcînd zgomot pentru a stîrni vînatul; 9) Ciini de vînătoare aducători — Trebuie stîrpiți în locul unde se proiectează o colonizare de fazani, întrucît mîncea ouăle păsărilor care clocesc pe pămînt — Prefix; 10) „Balaur” de fier cu ochi de foc — Păsări sălbatice migratoare, ce își petrec o bună parte din an în România, bune de vînat; 11) Sarcină — Culoare la cărți; 12) Ordin circular — Servesc pentru înlocuirea vînatului la antrenamentele din timpul cînd sezonul de vînat este închis; 13) Cînd le povestește un vînat, trebuie neapărat tras de... mîncea.

VERTICAL: 1) Se face cu scopul de a aproviziona cu hrană vînatul în timpul

iernii (sing.) — „Și e frig, și toți îngheață... / Și din cînd în cînd nu strică / Începînd de dimineață / Cîte-un... de secărică” („La vînătoare” de Topîrceanu); 2) Mie sănt — Sălbatic și crud; 3) Chemare (pop.) — Cel mai falnic reprezentant al vînatului mare, recunoscut din cele mai vechi timpuri — Țintă; 4) Gen de palmier — De aceeași natură — Titan; 5) Armă veche de vînătoare — Ca ochiul de vultur — Ținta principală la vînatul fiarelor sălbatice; 6) De formă cilindrică — Tobe cu clopoței, de care se serveau ursarii spre

a face să joace ursul; 7) Alfiie moldovenească — Sold de pasăre — Ciine de... vînătoare! 8) Animal sălbatic și domestic din ținuturile nordice — Cei mai inteligenți și multilaterali dintre ciinii de vînătoare; 9) Păsări migratoare — Pronume; 10) Autorul lucrării „Gîste călătoare”; 11) Rebus-lexicon — Vînatul tipic al regiunilor înalte de munte, cu goluri stîncose și prăpăstioase — Hic! 12) „Antilopa de...”, titlul unui film de copii — Necaz; 13) Vînat foarte căutat, asemănător cu cerbul (pl.); 14) Ulei... moldovenească — „Toți cu pușca lînga geantă / Guralivi și orașeni / Pun o... discordanță / Pe căpița de strujeni” („La vînătoare”, de Topîrceanu); 15) Un riu european privit de la vîrsare! — Fumie răsucită din păr de cal, folosită ca armă de vînătoare; 16) Joacă teatru — Liniște! 17) Ecu... în Franța — Gonirea vînatului afară din ascunzătoare, îndreptîndu-l spre pușcăși.

Dicționar la îndemînă: ANU-ARA-NAL

RECONSTITUIRE

Potrivind fragmentele de mai sus într-un cerc, veți forma numele „capitanei Tineretului lumii” din acest an.

Anagramînd literele cărții de vizită alăturată, veți găsi scriitorul preferat al lui Mihail, prezum și unul din romanele lui.

A SOSIT PRIMĂVARA!

1	A	R	A	T	O	R	A	O	I	L	I	N	O	L
2	S	T	R	A	G	O	T	O	N	E	R	E	T	E
3	N	O	R	U	F	E	O	I	A	L	O	G		
4	H	I	T	O	R	E	L	O	O	B	E	P	E	
5	A	G	H	O	M	O	S	N	P	E	O	T		
6	H	H	O	C	E	I	O	I	E	O	G	R	A	
7	H	E	C	R	I	V	I	C	O	G	R	A	M	
8	E	T	A	B	E	I	O	A	T	R	A	S	A	
9	R	U	M	A	N	I	T	E	O	V	A	D	O	T
10	A	A	A	G	F	L	A	S	I	L	I			
11	N	R	O	V	I	O	R	E	L	E	N	O	I	
12	F	E	A	O	R	E	V	R	S	A	T			

ORIZONTAL: 1) Cu aspect de primăvară; 2) Munci agricole de primăvară — Scriitor sovietic, autorul cărții „Creerica naturii”; 3) Mărgele la gît — Primăvara vieții; 4) Uneori se spală în familie — Convorbire; 5) Artist al gesturilor — Stația tranzitară — Plante lemnoase din zona pășunilor alpine; 6) Piatra prețioasă — Întrebare — Olteanu Traian; 7) Vestitorii primăverii — Cămașă înflorată — Culoare; 8) Heliu — Indrumător în artă — Unitate de măsură pentru greutate; 9) Fir — Ademenită de frumusețea parcurilor și grădinilor, primăvara; 10) Flori — Loc de trecere prin apă; 11) Aparare anti-aeriană — George Georgescu — Notă — Verbul forțării; 12) Nota redacției — Flori albastre de primăvară — Cei ce dezlegăm acest joc; 13) Epocă — Un riu, după topirea rapidă a zăpezii.

VERTICAL: 1) Campion — O floare cu cîntec; 2) Cîntă noaptea în zăvoi; 3) Din cînd în cînd — Luna florilor și a dragostei — Mama... fără cap; 4) Pantaloni, la sat — Pană de gîscă, în vechime — Pronume; 5) O frunză în embrion — Se acoperă primăvara cu frunzulițe și flori; 6) Măsură agrară — Zina lor este la începutul primăverii — Cneazul... de Borodin; 7) Esențial vieții — Aparut deodată — Notă; 8) Subsemnatul — Se bucură din plin în vacanța de primăvară; 9) Vestitcarea primăverii! — Pronume; 10) Poteci des frecventate în nopțile înmiresmate de primăvară — Prepoziție — Tudor Vladimirescu — Erbiu; 11) Numar de exemplare tipărite (pl.) — Pămînt bun pentru culturi agricole; 12) Probă de gimnastică — Un teritoriu ce înflorește odată cu primăvara; 13) Înflorite primăvara la marginea pădurii — Dintr-un tot; 14) Acte de identitate.

CARTE DE VIZITĂ

Mihail V. Gutzeh
CROITOR

JOCUL INSULELOR

1. Insulă în Marea Baltică
2. Insulă la nord de America de Sud
3. Insulă în Marea Egee
4. Insulă în sudul Asiei
5. Insulă în nordul Atlanticului
6. Insulă în Marea Hoțk
7. Insulă în Oceanul Indian
8. Gran... insulă în Atlantic
9. Arhipelag și insulă în sudul Americii de Sud
10. Insulă în Marea Mediterană

DEZLEGAREA JOCURILOR DIN NUMĂRUL TRECUT

Poezii: 1) Veneră și madonă; 2) Crăiasă din povești; 3) Eu nu cred nici în Iehova; 4) Kamadeva; 5) Inger și demon; 6) Mitologice; 7) Inger de pază; 8) Antropomorfism; 9) Venetia; 10) Epigonii; 11) Floare albăstră; 12) Glossă; 13) Pajul Cupidon; 14) Pe un albun.

A — B: Mihail Eminescu.
Coperta literară: Mitrea Cocor — Sadoveanu. **Saradă:** Cipru — Nipru. **Triverb teatral:** Călătorie pe note. **Monoverb literar:** Delavanca.
Firmament: **ORIZONTAL:** 1) Lomonosov — Ta; 2) Uranus — Iar; 3) Car — Copernic; 4) Ești — Saturn; 5) Eol — Mit — Ea; 6) F.P. — Jupiter; 7) Albi — Rn — Ași; 8) Rar — Satelit; 9) Nul — Ri — Ii; 10) Venus — Neptun; 11) Atonică — Sate; 12) Infinit. **VERTICAL:** 1) Lucafar — Val; 2) Oraș — Planete; 3) Marte — Bruno; 4) On — Ioji — Lumi; 5) Nuc — Lu — Sin; 6) Osos — Praf — C.F.; 7) Pămînt — Nai; 8) Otetit — Era; 9) Rute — Lipsi; 10) I.N.R. — Rai — Tat; 11) Taine — Știut; 12) Arc — Ani — Inel.

Pentru cine este acest aparat minunat?

A apărut cel dintâi candidat serios: **B. BANSALL** din (Bombay India), care ne-a trimis două excelente fotografii în culori.

Și voi aveți șanse să obțineți un aparat asemănător participând la:

MARELE NOSTRU CONCURS pentru fotografii amatori

IATĂ PREMIILE NOASTRE :

Premiul I:

un aparat fotografic de mare precizie și publicarea fotografiei pe coperta revistei.

Premiul II:

un aparat fotografic de prima calitate și publicarea fotografiei pe coperta a II-a.

Premiul III:

un aparat fotografic și publicarea fotografiei în interiorul revistei.

De la premiul IV pînă la XIV:

pixuri speciale, abonamente gratuite la „Tineretul lumii” și publicarea fotografiei.

Fotografiile trimise, fie în culori fie în negru-alb, vor trebui să aibă un format minim de 13 x 18. Trimiteți fotografiile pe adresa: Concurs Photo, „Jeunesse du Monde”, Kronenstrasse, 30/31 Berlin W8. Alăturăți fotografiilor un bilet pe care să fie: numele și pronumele vostru, adresa și explicația fotografiilor pe care le trimiteți la concurs.

PESCUITUL ÎNTR-UN PIRĂU DE MUNTE

este titlul acestei fotografii trimise la concurs de Dumitru I. Ștefan, cititorul nostru din România.

